Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 6 (78) Kesäkuu 1931

SISÄLTÖ:

Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD 1931 PETROSKOI

KOMMUNISTI

№ 6 (78)
v. 1931. Kesäkuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. V/K KIRJA, puh. 173-11.

O. V. KUUSINEN

Heikko kohta Kominternin rintamassa.

On jo aika ryhtyä vakavasti tarkastamaan ja lujittamaan rintama-asemiamme kansallisuuskysymyksessä Europan kapitalistimaissa.

Miksi tämä on välttämätöntä?

Ennenkaikkea siksi, että monissa maissa — Puolassa, Tshekkoslovakiassa, Jugoslaviassa, Rumaniassa, Kreikassa ja vieläpä Ranskassakin (Elsass-Lothringenissä) kysymys sorrettujen kansallisuuksien asemasta on erittäin terävä, mutta meidän kommunististen puolueittemme taistelu tällä alalla on erittäin heikkoa. Viimeisen kymmenen vuoden aikana on tähän ryhmään kuuluvissa maissa ollut paljon joukkotaisteluesiintymisiä ja kapinoitakin. Mainitsemme esim. seuraavat:

Puolassa: syksyllä 1922 Länsi-Ukrainassa laaja kapinaliike; vuonna 1924 Läntisellä Valkovenäjällä laajalle levinnyt talonpoikain veroboikotti ja partisaaniliike, joka paikoittain muuttui kapinaksi; vuonna 1926—27 Läntisellä Valkovenäjällä «Gromadan» kansallis-vallankumouksellisen liikkeen voimakas nousu; ja syksyllä 1930 on Läntisellä Valkovenäjällä jälleen huomattavissa laajaa kapinaliikettä.

Rumaniassa: vuodesta 1922 vuoteen 1925 Dobrudshassa vakituisia bulgarialaisen talonpoikaiston partisaaniliikehtimistä; vuonna 1924 ukrainalaisten talonpoikain kapina Bessarabiassa; vuodesta 1928 alkaen Bukovinassa «Vyisvolenijen» kansallisvallankumouksellista liikehtimistä.

Jugoslaviassa: Kroatiassa vuosien 1918—20 kapinoiden jälkeen korkean kuohunnan kausi vuosina 1923—25; lukuisia partisaanien joukko- ja ryhmä- ja joukkoesiintymisiä Makedoniassa, Montenegrossa ja Kossovassa (jatkuvat vielä nykyisinkin).

Tshekkoslovakiassa: sodan jälkeen vuoteen 1923 asti vakituisia slovakialaisen talonpoikaiston yhteentörmäyksiä tshekkiläisen santarmiston kanssa; Karpaattienpuoleisessa Ukrainassa vuoteen 1925 talonpoikain kapinaliikettä ja yhä vieläkin toistuvia joukkomielenosoituksia ja yhteentörmäyksiä tshekkiläisen sartarmiston kanssa.

Ranskassa: Elsas-Lothringenissä vuosina 1924—26 kansallisen vapausliikkeen nousu, joukkomielenosoituksia ja vastalause-esiintymisiä, työläisten ja talonpoikain kongressi y.m.s.

On aivan välttämätöntä vakavasti tutkia näiden liikkeiden opetukset sekä myöskin syyt siihen tosiasiaan, että yksikään meidän puolueistamme ei näiden liikkeiden yhteydessä osoittautunut olevansa tehtäviensä tasolla; ja vieläpä on tunnustettava, että meidän puolueittemme asiallinen osuus kaikkialla näissä liikkeissä —

Läntistä Valkovenäjää ja Elsass-Lothringeniä lukuunottamatta — oli hyvin vähäinen.

Näiden opetusten tutkiminen on välttämätöntä ennen kaikkea huomisen päivän intressien nimessä. Ei näet voi olla epäilystäkään siitä, että kansainvälisen tilanteen yhä kärjistyessä ja varsinkin sotatilanteen vallitessa Europassa sorrettujen kansallisuuksien vapaustaistelu tulee näyttelemään sellaista osaa, että sitä ei saa missään tapauksessa aliarvioida.

Ensi aikoina vuoden 1914—18 imperialistisen sodan jälkeen monesta voi näyttää siltä, että kysymys Europan sorrettujen kansojen vapauttamisesta, mikä sodan aikana näytteli sangen suurta osaa, olisi ainaiseksi menettänyt aikaisemman merkityksensä, tai ainakin terävyytensä. Saavuttihan suuri osa entisen tsaarin Venäjän orjuuttamista kansoista Lokakuun vallankumouksen kautta todellisen ratkaisun kansallisuuskysymyksessä sen perustalla, että Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa toteutettiin kansojen itsemääräämisoikeus ja todellinen tasa-arvoisuus. Ja mitä tulee muuhun osaan, niin muutamat kansat, käyttäen neuvostohallituksen suomaa eroamisoikeutta, muodostivat erillisiä kapitalistisia valtioita. Mutta tästä huolimatta itse asiassa imperialistisen sodan tuloksena, voittajain aseiden pakolla muodostui tilanne, jonka vallitessa kansallisuuskysymys Europassa ei voinut olla kärjistymättä äärimmilleen. Versaillesissa, Trianonissa ja St. Germainissa — wilsonilaisten «pienten kansojen vapauttamista» koskevien riemuhuutojen savuverhon suojassa — syntyi tyypillinen **Europan kaksikerroksisen imperialistisen hierarkian systeemi,** minkä vallitessa muutamien pienten kansallisuuksien porvaristo — kuten esim. puolalainen, tshekkiläinen, serbialainen, rumanialainen — alistamalla valtakuntansa vissin suurvallan alaiseksi, sai «oikeuden» lukuisten toisten pienten kansojen imperialistiseen sortoon ja riistoon. Tämän yhteydessä viimeksimainittujen orjuuttamiseksi asianomaisten «vasalli-imperialistien» taholta, kokonainen joukko näitä kansallisuuksia paloteltiin, niiden alueita vallattiin ja jaettiin eri valtioiden kesken, kuten esim. miljoonia ukrainalaisia Puolan, Tshekkoslovakian ja Rumanian kesken, huomattava osa unkarilaisista Tshekkoslovakian, Jugoslavian ja Rumanian kesken, makedonialaiset Jugoslavian, Kreikan ja Bulgarian kesken, turkkilaisia Bulgarian ja Kreikan kesken j.n.e.

Tällä tavoin imperialistisen sorron alaiseksi joutuneiden kansanjoukkojen asema osoittautui pian paljon raskaammaksi kuin mitä se oli aikaisemmin, esim. vähemmistökansallisuuksien asema Itävalta-Unkarin keisarikunnassa tai muutamissa muissa Europan maissa. Entisen assimilatsioonipolitiikan (eri kansallisuuksien yhteen sulattamisen) asemesta tuli siirtomaaorjuutuksen ja ryöstön politiikka entistä yleisemmin ja selvemmin määrääväksi piirteeksi näiden kansojen työtätekevien joukkojen sorrossa, — seikka, jota huomioonottamatta on mahdoton täysin selvittää itselleen sen joukkokuohunnan laajuutta ja syvyyttä, joka jo on ilmennyt ylämainituissa kansallisten vapausliikkeiden taistelusarjoissa. On välttämätöntä tarkemmin tutkia ja perinpohjin analysoida tämän nykyajan siirtomaaluonteisen kansallisen sorron konkreettiset ilmenemiset Europassa ja samalla valaista sorrettujen kansojen eri luokkien — porvariston, tilanherrain ja pikkuporvarillisen intelligenssin, työläisten ja talonpoikain — erilaista suhtautumista siihen.

Myöskin on välttämätöntä paljon laajemmin kuin tähän asti tehdä kapitalistisessa Europassa tunnetuksi **Neuvostoliiton saavuttama valtava myönteinen kokemus** kansallisuusky-

symyksen ratkaisun alalla proletariaatin diktatuurin vallitessa.

Kominternin johtavissa elimissä ei ole enää moneen vuoteen käsitelty Europan kansallisuuskysymystä. Kun Lenin v. 1920 kirjoitti ja julkaisi «kansallisuus- ja siirtomaakysymysten teesien perusluonnoksen» Kominternin toista kongressia varten, niin hän pyysi kaikkia tovereita, «jotka ovat konkreettisesti selvillä näistä mitä monimutkaisimmista kysymyksistä», antamaan hänelle lisätietoja tai konkreettisia selityksiä lukuisista hänen osottamistaan maista, niiden joukossa itävaltalainen kokemus, puolalais-juutalainen ja ukrainalainen kokemus, Elsass-Lothringenin ja Belgian, Irlannin ja Balkanin kokemus j.n.e. Mutta hän ei saanut juuri lainkaan lisäyksiä tai konkreettisia selityksiä. Toisen kongressin jälkeen Europan maiden kansallisuuskysymys asetettiin Kominternissä vain V:ssä kongressissa v. 1924 tov. Manuilskin selostuksen pohjalla. Viidennen kongressin päätös on yksityiskohtaisempi ja maittain laadittu, mutta se ei ole enää pitkään aikaan tyydyttänyt meidän puolueittemme vaatimuksia tällä alalla.

Ne Kominternin sektsiat, jotka ennen muita välittömästi joutuvat tekemisiin kansallisuuskysymyksen kanssa, ovat toiselta puolen riittämättömästi kiinnittäneet huomiotaan näihin kysymyksiin, mutta toiselta puolen ei myöskään kysymyksen asettamisessa ole vältetty virheitä ja epäselvyyksiä. Ennenkaikkea on huomattavissa puhtaasti propagandaluontoisten tunnusten ylipaino ja samanaikainen kansallisuuskysymyksen ali-arvioiminen. Tässä suhteessa ei edes Puolan kommunistinen puolue tee poikkeusta. Epäilemättä PKP:llä on ansioita, varsinkin taistelussa pikkuporvarillista opportunismia vastaan länsiukrainalaisessa ja länsi-valkovenäläisessä järjestössä, ja sen kansallisuuskysymystä koskevat päätöslauselmat ovat korkeammalla poliittisella tasolla kuin muiden sektsiain päätökset, mutta samalla niissäkin on huomattavia harha-askeleita ja puutteellisuuksia.

Tämän takia onkin jo aika asettaa kansallisuuskysymys käsittelyn alaiseksi ja ennenkaikkea alkaa sitä varten tarvittava välttämätön valmistelutyö.

* * *

Mielestäni tämän valmistelutyön tarkoituksen tulee olla kahtalainen: ensiksikin on **tarkastettava** meidän puolueidemme kansallisuuskysymyksessä ajama **linja,** ja toiseksi varustettava sektsiamme paremmin **niiden lähimpien tehtävien ja aktuaalisten toimintatunnusten konkretisoimista varten** tällä alalla. On itsestänsä selvää, että oikean linjan määritteleminen ja oikea työn konkretisoiminen ovat kaksi mitä läheisimmin toisiinsa sidottua asiaa.

Mikä on tässä työssä ennenkaikkea asetettava keskeisimmäksi kysymykseksi? Tässä kysymyksessä me löydämme mitä kallisarvoisimman Leninin ohjeen Kominternin II:n kongressin teeseissä:

«...kommunistisen puolueen on porvariston ikeen kukistamiseen pyrkivän proletariaatin taistelun tietoisena ilmaisijana myöskin kansallisuuskysymyksessä asetettava etutilalle ei abstraktisia ja formaalisia periaatteita, vaan

ensiksi, konkreettisten historiallisten olosuhteiden huomioiminen;

toiseksi, selvästi eroittaa sorrettujen luokkien, työtätekevien ja riistettyjen edut yleisesti käsitetyistä eduista yleensä, mitkä edut merkitsevät vallassaolevien luokkien etuja;

kolmanneksi, sama selvä sorrettujen, riippuvaisessa suhteessa olevien ja oikeudettomien kansallisuuksien eroittaminen sortavista, riistävistä ja täydet oikeudet omaavista vastapai-

noksi porvarillis-demokraattiselle valheelle, joka peittää finanssipääoman ja imperialismin kaudella rikkaimpien etumaisten kapitalistimaiden mitättömän pienen vähemmistön harjoitaman maapallon väestön valtavan enemmistön siirtomaa- ja finanssiorjuutuksen.» (Lenin, Kootut teokset, XXV osa, sivu 286).

Kaikki Leninin osoitukset on välttämätöntä tarkasti muistaa ja johdonmukaisesti sovelluttaa käytäntöön, jos me tahdomme välttää sekaannukset ja harhaanjoutumiset käsitellessämme «näitä mitä monimutkaisimpia kysymyksiä». Ei tarvitse muuta kuin jättää huomioonottamatta ensimäinen osoitus — konkreettisten historiallisten ja ennenkaikkea taloudellisten olosuhteiden huomioiminen, kun avautuu ovi kaikenlaisille virheille kaikilla suunnilla. Mutta jos taas jättää huomioonottamatta tai vaikkapa vain vähänkin aliarvioi yhtä seuraavista kahdesta Leninin ohjeesta, niin epäilemättä saadaan vissi harhasuunta: toisessa tapauksessa kallistuma **pikkuporvarilliseen natsionalismiin, ja toisessa kallistuma suurvaltalaiseen shovinismiin.** Nämä ovat hyvin elinvoimaisia harhasuuntia, jotka jatkuvasti syntyvät uudestaan. Ensimäinen niistä — «kansallis-reformismi» — on esim. itävaltalaisten «marxilaisten» Rennerin ja O. Bauerin vanhojen ideoiden sukulainen («kansalliskulttuurinen autonomia»), ja toinen on sukua Rosa Luxemburgin, Pjätakovin, Buharinin y.m. vanhoille virheille, joita molempia vastaan Lenin ja Stalin ennen sotaa ja sodan aikana kävivät päättävää taistelua.

Muutama sana ylläesitetyn selvitykseksi. Leninin toisen ohjeen mukaan on välttämätöntä asettaa kansallisuuskysymyksessä keskeiseksi kysymys **«selvästä sorrettujen luokkien** etujen eroittamisesta kansojen etujen käsittämisestä yleensä». Mutta mitä ovat kapitalismin vallitessa kaikkien maiden sorrettujen luokkien, kaikkien kansallisuuksien työtätekevien edut? Ne ovat ennenkaikkea — yhteisen **luokkataistelun etuja,** niiden **luokkavallankumouksen** etuja kaikissa kapitalistisissa ja siirtomaissa. Nämä edut ovat kaikkien muiden etujen **yläpuolella** todella **proletaarisessa** politiikassa kaikilla aloilla, ja samoin myöskin kansallisuuskysymyksessä. Sorrettujen kansallisuuksien ja vallassaolevien kansallisuuksien yhteistä **vallankumouksellista luokkataistelua** ei koskaan saa tunkea toiselle tilalle minkään «kansallisten intressien» puolesta käytävä taistelu, ei edes oikeudenmukaisten kansallisten vaatimusten puolesta käytävä taistelu. Toisen kongressin teeseissä tämä on selvästi alleviivattu:

«...Kominternin kaiken politiikan keskiöksi kansallisuus- ja siirtomaakysymyksissä on asetettava kaikkien kansallisuuksien ja maiden proletaarien ja työtätekeväin lähentäminen yhteistä vallankumouksellista taistelua varten tilanherrain ja porvariston kukistamiseksi. Sillä vain tällainen lähentyminen takaa voiton kapitalismista, jota ilman on mahdotonta kansallisen orjuutuksen ja oikeudettomuuden hävittäminen.» (Lenin, XXV osa, sivu 286.)

Tämän jättää huomioonottamatta se, joka ei aseta keskeiseksi kysymykseksi sorrettujen luokkien etujen selvää eroittamista yleisestä kansojen etujen käsittämisestä yleensä. Siten hän samalla kadottaa **proletaarisen** kansallisuuspolitiikan johtavan näkökannan ja laahaa pikkuporvarillisen natsionalismin hännässä. Hän voi mainiosti huomata eron sorrettujen ja sortavain kansallisuuksien välillä, mutta koska tämä käsityskanta, s.o. käsitys sorretun kansallisuuden vapaustaistelusta, vieroittaa hänet molempien kansallisuuksien työtätekeväin yhteisen luokkataistelun eduista, niin syntyykin **kansallis-reformistinen** kysymyksen asettaminen.

Kominternin historiassa on ollut tällaisia tapauksia, — esimerkiksi Semitshin esiintyminen Jugoslaviassa, Vasilkivin ja Turjanskin Länsi-Ukrainassa, Übergin Elsass-Lothringenissa y.m. Ja tämä vaara on edelleenkin olemassa.

Toiset sensijaan eivät käsitä, että samalla on myös välttämätöntä Leninin kolmannen ohjeen mukaan asettaa keskeiseksi kysymykseksi sorrettujen kansallisuuksien selvä eroittaminen sortavista kansallisuuksista. Sen takia, että he kiinnittävät huomionsa vain luokkien väliseen epäsuhteeseen, koko kansallinen liike näyttäytyy heille vain luokkataistelua häiritsevänä tekijänä, josta on päästävä eroon.

He eivät käsitä kansallista vapausliikettä taisteluaseena imperialismia ja sortavien kansojen porvaristoa vastaan, kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen perusvihollista vastaan. Tästä johtuu, että he **vain sanoissa** hyväksyvät vaatimuksen sorrettujen kansallisuuksien pikaisesta vapauttamisesta, ja kapitalismin vallitessa tapahtuvasta eroamisoikeuteen asti ulottuvasta itsemääräämisoikeuden myöntämisestä, mutta teoissa he koettavat tunkea syrjään nämä vaatimukset pelkillä propagandatunnuksilla kansallisuuksien tasa-arvoisuudesta proletariaatin **voiton jälkeen.** Tämä on uuteen muotoon puettu luxemburgilaisten vanha käsitys siitä, että «vallankumous ratkaisee kaikki». Heidän faktillinen kieltäytymisensä todellisesta taistelusta itsemääräämisoikeuden pikaiseksi myöntämiseksi sorretuille kansallisuuksille, eroamisoikeuden myöntämiseksi niille, heidän faktillinen kieltäytymisensä osallistumasta käytäviin kansallisen vapaustaistelun joukkoliikkeisiin ja kansallisuuskonflikteihin, jotka koskevat myöskin sorrettujen kansallisuuksien työtätekevien joukkojen asemaa, — kaikki objektiivisesti katsottuna palvelee vain vallassa olevien kansallisuuksien porvariston ja imperialismin asiaa. Tämä on — **«suurvaltalainen»** uklooni.

Kominternin historiassa on ollut sellaisiakin tapauksia, — esimerkiksi Kristeskon esiintyminen Rumaniassa, Miloikovitshin Jugoslaviassa, Maksimosin Kreikassa, Vinjarskin Puolassa y.m. Ja yhä vieläkin on olemassa tämä vaara.

Ja molemmat ukloonit **eroittavat kansallisuuskysymyksen vallankumouskysymyksestä.** *)

Tästä johtuu kaikki laatu. Kansallisreformistinen uklooni kansallisuuskysymyksessä eliminoi (poistaa) kysymyksen vallankumouksesta. Suurvaltalainen uklooni eliminoi vallankumouskysymyksessä kansallisuuskysymyksen. Ja usein sattuu myös niin, että samassa asiakirjassa ja samassa puheessa on sekaisin molempaan lajiin kuuluvia virheitä. Tällä ei luonnollisesti saavuteta todellista yhteyttä kansallisuuskysymyksen ja vallankumouskysymyksen välillä, vaan saadaan aikaan vain sähköinen opportunistinen sekoitus.

Eroittamattomasti yhdistää, sovelluttaa ja oikein sovelluttaa keskenään vallankumouskysymys ja kansallisuuskysymys — se on tehtävänä linjan tarkastuksessa. Eli sama sanottuna toisin sanoin: kansallisuuskysymys on alistettava vallankumouskysymyksen alaiseksi, mutta se on alistettava oikein. Tässä on asian ydin, koko tehtävän vaikeus. Ja tä-

---

*) Tämän ajatuksen esitti tov. Stalin jo v. 1925 Kominternin tpk:n Jugoslavian asiain komiteassa esittäessään todisteensa Semitshin kansallisreformistista kantaa vastaan. Mielestäni koskee sama perusteiltaan myöskin suurvaltaista ukloonia, josta tov. Stalinilla silloin ei ollut aihetta puhua. Ero on vain siinä, että eroittaessaan kansallisuuskysymyksen vallankumouskysymyksestä, toinen uklooni tekee sen kansallisuuskysymyksen laskuun, mutta toinen vallankumouskysymyksen laskuun.

mä vaikeus on meillä käytännöllisesti mahdoton voittaa, ellemme tarkasti seuraa ylempänä mainittua tov. Leninin ensimäistä ohjetta, s.o. «ilman konkreettisten historiallisten ja ennen kaikkea taloudellisten olosuhteiden huomioimista». Vain tällaisen analyysin perustalla voidaan saavuttaa oikea **dialektinen** kansallisuuskysymyksen sovelluttaminen yhteen vallankumouskysymyksn kanssa.

Esimerkki: Jugoslaviassa vuonna 1924 oli Horvatian tasavaltalaisen talonpoikaispuolueen esiinnostamana polttavana kysymyksenä vaatimus perustuslain tarkistamisesta. Muutamat Jugoslavian kommunistisen puolueen jäsenet, esim. Semitsh, esiintyivät perustuslain tarkistamisen **puolesta** sellaisen teorian perustalla, jonka mukaan kansallisuuskysymys muuttuu perustuslakikysymykseksi. Muutamat muut puolueen jäsenet päinvastoin esiintyivät perustuslain tarkistusta **vastaan** ja vastustivat yleensä kommunistisen puolueen sekaantumista tähän eri kansallisuuksiin kuuluvien porvarillisten puolueiden riitaan. Minkälainen ulospääsy tästä umpikujasta? Komintern arvosteli ja hylkäsi Semitshin perustuslaillisen kannan, mutta ei myöskään hyväksynyt «sekaantumattomuus»-kantaa, vaan ottaen huomioon silloisen konkreettisen tilanteen Jugoslaviassa, päätti näin: «Vaikka kansallisuuskysymystä ei voida ratkaista perustuslain tarkistamisen kautta, Jugoslavian kommunistisen puolueen on kuitenkin aktiivisesti osallistuttava perustuslain tarkistuksen puolesta käytävään taisteluun tarkoituksella kaataa serbialaisen porvariston nykyinen väkivaltainen hallitusjärjestelmä ja valloittaa mahdollisimman suuret takeet ja poliittiset oikeudet ja vapaus sorrettujen kansallisuuksien työtätekeville joukoille, pyrkien aina yhdistämään työtätekevät joukot taisteluun työläis-talonpoikaisen vallan puolesta, selvittäen joukoille, että vain työläis-talonpoikainen valta voi lopullisesti ratkaista kansallisuuskysymyksen. (Kominternin V kongressin pikakirjoituspöytäkirja, II osa, siv. 128.)

Tämä oli epäilemättä oikea päätös. Mutta merkitseekö se sitä, että aina kun syntyy jotakin sorrettua kansallisuutta koskeva riita perustuslain tarkistuksesta, kommunistien on oltava mukana taistelussa perustuslain tarkistamisen puolesta? Ei suinkaan. Kysymys on kussakin eri tapauksessa asetettava konkreettisesti. Esimerkiksi Mac Donaldin imperialistinen hallitus nosti äskettäin riitakysymyksen «Intian perustuslain tarkistamisesta», mutta englantilaiset kommunistit selittivät aivan oikein Intian kansanjoukoille, että istua Mac Donaldin kanssa «pyöreän pöydän ääressä» — on samaa kuin olla petturi tai täysi tyhmyri.

Todella tarkkaavainen linjan tarkistus on erittäin tärkeä sen takia, että kansallisuuskysymyksen alalla kaikkein useimmin on olemassa salaisia, ei agressiivisesti esiintyviä, matelevia uklooneja, — kuten tov. Stalin sanoo, — jotka voivat kätkeytyä hyvinkin hyvien vallankumouksellisten bagasiin, heidän pitkiin aikoihin huomaamatta niiden läsnäoloa. Tämän takia onkin nämä «matelijat» välttämättömästi heti otettava kiinni ja vedettävä esiin piilopaikoistaan, — ei tietenkään minään «ajan vaatimusten mukaisina» uklonisteihin nähden harjoitettuna urheilumetsästyksenä, vaan ollen tarkoituksena torjua sangen reaalinen vaara. Meidän sektsiamme on ensikädessä tarkastettava, pujahtiko mahdollisesti niiden päätöksiin mainitunlaisia virheitä, ja mitä tarkimmin pysyttäydyttävä erossa suurvaltalaisesta ukloonista sekä pikkuporvarillisesta natsionalismista. Kansallisuuskysymyksen käsittelyn tulee käytännössä ennenkaikkea johtaa **uuden kansallisuusohjelman** laatimiseen kutakin niitä kommunis-

tipuolueita varten, joista tässä pääasiassa on kysymys. Tämän tarve ei ole koskaan ollut niin kipeä kuin tällä hetkellä.

Jo vuonna 1925 tov. Stalin Kominternin tpk:n Jugoslavian asiain komiteassa vastusti «kansallisuusliikkeen sisäisen voiman ala-arvioimista ja kansallisuusliikkeen syvästi kansanjoukkoihin vaikuttavan, syvästi vallankumouksellisen luonteen ymmärtämättömyyttä», selvästi korostaen sitä, että kansainvälisten suhteiden kärjistymisen takia «kysymys kansallisuuksien itsemääräämisoikeudesta on katsottava aktuaaliseksi elinvoimaiseksi kysymykseksi», erikoisestikin ottamalla huomioon mahdollisuuden: «jos alkaa sota, tai silloin kun alkaa sota, jos Europassa puhkeaa vallankumous, tai silloin kun se puhkeaa».

«Ja että sota kiertämättä alkaa, että **ne** siellä ehdottomasti tappelevat, siitä ei voi olla epäilystäkään, jos otetaan huomioon imperialismin luonne ja kehitys.» (Stalin, «Leninismin kysymyksiä», sivu 247.)

Tämän jälkeen on yhäkin kiihtyvällä vauhdilla tapahtunut imperialismin perusristiriitojen kärjistyminen, mikä on erittäin luonteenomainen kapitalismin sodanjälkeisen kriisin nykyiselle «kolmannelle» kaudelle. On tullut yleismaailmallinen talouspulakin ja imperialistien leirissä on alkanut sodan valmistelu sosialistisen rakennustyön kautta nopeasti voimistuvaa Neuvostoliittoa vastaan. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto haluaa rauhaa, mutta se ei myöskään pelkää sotaa.

Mutta sotaan joutuva Neuvostoliitto — se on sorrettujen kansojen vapauttaja ja pelastaja!

Toteutuu sananmukaisesti se, mitä Lenin kirjoitti Kominternin toisen kongressin teeseissä:

«Maailman politiikan kaikki kysymykset keskittyvät kiertämättä yhden keskuskysymyksen ympärille, ja nimenomaan: yleismaailmallisen porvariston taisteluun VSFNT:tä vastaan, joka toiselta puolen välttämättä ryhmittää ympärilleen kaikkien maiden etumaisten työläisten neuvostoliikkeen, ja toiselta puolen koko siirtomaiden ja sorrettujen kansallisuuksien kansallisen vapautumisliikkeen, mitkä kansallisuudet ovat tulleet katkeran kokemuksen kautta vakuutetuiksi siitä, että heidät voi pelastaa vain neuvostovallan voitto yleismaailmallisesta imperialismista.» (Lenin, XXV osa, sivu 287.)

«Näin ollen siis, — jatkoi Lenin toisen kongressin teeseissä, — ei nykyaikana saa rajoittua paljaisiin tunnustuksiin tai eri kansallisuuksien työtätekevien lähentymisen julistamiseen, vaan on välttämätöntä ajaa mitä likeisimmän liiton toeuttamisen politiikkaa mitä likeisimmän liiton toteuttamiseksi kaikkien kansallisuus- ja siirtomaiden vapausliikkeiden ja Neuvosto-Venäjän (siis nykyisen Neuvostoliiton) välillä.»

Kaikki Kominternin sektsiat ovat syvästi vakuutettuja, että tämä on kansallisuuskysymyksessä ainut oikea politiikka. Mutta kysymys onkin siinä, että me käytännössä emme vain heikosti toteuta tätä politiikkaa, vaan myöskin olemme huonosti aseistettuja tällä rintaman osalla. Meidän puolueillamme ei edes ole selvää ja tarkkaa toimintaohjelmaa, joka vastaisi kommunistisen kansallisuuspolitiikan päivänvaatimuksia Europan kapitalistimaissa.

Lenin kirjoitti vuonna 1916:

«Sosialismin päämäärä ei ole vain ihmiskunnan pieniin valtakuntiin paloittelun ja kaikenlaisen kansallisen eristyneisyyden hävittäminen, ei vain eri kansallisuuksien lähentyminen toisiinsa, vaan myöskin niiden yhteensulattaminen. Ja juuri siksi, että tämä päämäärä saavutettaisiin, meidän on toiselta puolen paljastettava joukoille Rennerin ja O. Bauerin n.s. «kulttuurista ja kansallista autono-

miaa» koskevien aatteiden vanhoillisuus, ja toiselta puolen on vaadittava sorrettujen kansallisuuksien vapauttamista ei yleisissä, haihtuvissa fraaseissa, ei sisällöttömissä julkilausumissa eikä «lykkäämällä» kysymys sosialismiin pääsyyn saakka, vaan selvästi ja täsmällisesti formuleeratussa ohjelmassa, jossa erikoisesti otetaan huomioon sortavien kansallisuuksien sosialistien tekopyhyys ja arkuus. Aivan samoinkuin ihmiskunta voi päästä luokkien hävittämiseen vain sorretun luokan diktatuurin ylimenokauden kautta, samoin välttämättömään ihmiskunnan kansallisuuksien yhteensulaantumiseen voidaan päästä vain kaikkien sorrettujen kansallisuuksien täydellisen vapauttamisen ylimenokauden, s.o. niiden eroamisoikeuden kautta.» (Lenin, XIX osa, sivu 40.)

Tämä merkitsee siis sitä, että me tulemme laatimaan **leniniläisen** kansallisuusohjelman ja siinä yhteydessä «erikoisesti ottamaan huomioon sortavien kansallisuuksien sosialistien tekopyhyys ja pelkuruus» — kunkin maan menshevikkien, sosiali-imperialistien samoinkuin koko II Internatsionaalen tekopyhyys ja petturuus.

Ja leniniläinen vaatimus — **kaikkien sorrettujen kansallisuuksien itsemääräämisoikeus aina eroamisoikeuteen asti** — on asetettava jokaisen kommunistisen puolueen kansallisuusohjelman **perustaksi.**

K. KAJAVA.

Espanjan vallankumouksen näköaloja.

Yleismaailmallisen talouskriisin käsissä kiemurteleva kansainvälinen porvaristo on saanut uuden «murheen kryynin». Mitä vaikeimman tilanteen vallitessa on itse vanhassa Euroopassa alkanut rapista, eikä siis vain Kiinassa ja Intiassa. Ensialussa porvaristo suhtautui Espanjan tapahtumiin puoleksi hyväntuulisesti. Se jutteli espanjalaisista «kevätkarnevaaleista». Mutta nyt alkaa porvarilehdistö jo maalailla «kommunismin aavetta» Pyreneitten niemimaan kallioihin.

Espanjan vallankumousta arvioimaan lähtiessä olisi eriteltävä maan taloudellinen rakenne, sillä sen pohjalla lepää taistelevien luokkien ryhmitys. Tyydymme kuitenkin toteamaan, että Espanjassa ovat keskiaikaisen feodalismin jätteet olleet aina tähän saakka huomattavan painavat ei vain maan taloudessa, vaan myös poliittisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä. Erikoisen taantumuksellinen monarkia raskaine, byrokraattisine virkakoneistoineen, tilanherrajärjestelmä vuosisataisina vuokralais- ja alustalaissuhteineen, patamusta keskiajan kirkko, jolla on hallussaan tavaton määrä maallista rikkautta ja vaikutusvaltaa — tässä se roska, joka on onnellistuttanut Espanjan maata.

Toiselta puolen on Espanjan kapitalismin kehitys — vaikkakin hyvin kapealla pohjalla, sillä Espanjan teollisuus on verrattain heikkoa, — ehtinyt aina finanssikapitaaliin ja imperialismiin asti. Espanjan kapitalismin kehitystä niin teollisuudessa kuin maataloudessakin on hidastanut ja ehkäissyt feodaalisten jätteiden paino. Talonpoikaiston tavattoman köyhyyden takia ovat sisäiset markkinat olleet liian niukat teollisuuden kehi-

tykselle, vaikka Espanjan suuret luonnonrikkaudet olisivat tehneet sen mahdolliseksi.

Espanjassa on nyt kysymys porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta. Sen tehtävänä on keskiaikaisen feodaalijärjestelmän jätteiden, ennenmuuta monarkian ja tilanherrasysteemin, poislakaiseminen.

Kussakin vallankumouksessa on arvioitava vallankumouksen liikevoimat. Mitkä ovat vallankumouksen liikevoimat Espanjassa? Vain työväenluokka ja talonpoikaisto ja pikkuporvariston muutamat osat. Porvaristo on, heti sen jälkeen kuin Alfonso XIII pakeni joukkojen vallankumouksellisen raivon edessä, osoittanut, että se pyrkii, ei viemään vallankumousta loppuun, vaan sovintoon ja yhteistoimintaan tilanherrain kanssa. Se, ettei Espanjan porvaristo ole vallankumouksellinen ja kiinnoitettu vanhan järjestelmän hävittämisestä, ei ole mikään Espanjan porvariston erikoispiirre. Porvarillis-demokraattinen vallankumous 20-vuosisadalla, finanssikapitaalin ja imperialismin aikana, eroaa tässä suhteessa 19-vuosisadan vallankumouksista, vaikkakin sen yhteiskunnallis-taloudellinen luonne on samanlainen. Venäjän ja Kiinan y.m. vallankumouksen kulku osoittavat tämän tosiasian.

Porvaristoa ajaa liittoon ja yhteistoimintaan vanhan järjestelmän kanssa proletariaatin ja sosialistisen vallankumouksen pelko. Kirjassaan «Kaksi taktiikkaa», jossa on perinpohjin käsitelty porvarillis-demokraattisen vallankumouksen dialektiikkaa (kirjoitettu v. 1905), Lenin kirkastaa tätä kysymystä seuraavasti:

"Porvaristolle on edullista, että porvarillinen vallankumous ei liian ratkaisevasti lakaisisi muinaisuuden jätteitä, vaan jättäisi jälelle joitakin niistä... Porvaristolle on edullisempaa, että välttämättömät uudistukset porvarillis-demokraattisessa mielessä suoritettaisiin hitaammin... reformien eikä vallankumouksen tietä; että nämä uudistukset mahdollisimman vähän kehittäisivät vallankumouksellista itsenäisyyttä, alotteellisuutta ja tarmoa rahvaassa s.o. talonpoikaistossa ja eritoten työläisissä, sillä muuten tulee työläisille sitä helpommaksi... suunnata itseään porvaristoa vastaan se ase, jolla porvarillinen vallankumous heidät varustaa... "(Suomenkielisen painoksen siv. 37—38)

Kuinka Espanjan porvaristo on ehtinyt jo nyt näyttää vastavallankumoukselliset karvansa? Porvariston väliaikainen hallitus on heti alunpitäen selittänyt, ettei tilanherrain omaisuuksiin kosketa. Paitsi tätä, on se jättänyt vanhan monarkistisen virkakoneiston, armeijan satoine korkeine kenraaleineen, ohranat ja kirkon entiselleen. Se leikkii kylläkin, kansanjoukkoja pettääkseen, tasavaltaa ja demokratiaa kaikenlaisilla tyhjillä fraaseilla. Eräät marxilaiset asiantuntijat ovatkin, aivan oikein, arvioineet tapahtuneen vallankumouksen seuraavasti: ennen Alfonson pakoa oli Espanjassa tilanherrain ja porvariston blokki; nyt siellä on porvariston ja tilanherrain blokki.

On epäilemätöntä, että nykyisessä Espanjan tilanteessa vallankumous voi kohota korkeammalle tasolle vain sitä tietä, mitä Venäjän vallankumous kehittyi helmikuun ja lokakuun välisenä aikana. Kyseessä olevana aikana, jolloin Venäjän porvaristo ja tilanherraluokka toimivat yksissä tuumin vallankumousta vastaan, kehittyi vallankumous proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksena, s.o. **proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisena diktatuurina neuvostojen pohjalla** (kaksinvalta: Väliaikainen hallitus ja neuvostot).

Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin ajatus esiintyy jo perusalkioissaan, kuten Lenin on osoittanut, Marxin «Neue Reinische Zeitungissa» v. 1848 julkaisemassa kirjoituksessa, jossa hän asetti petturimaisen porvariston vastapainoksi «kansan», s.o. proletariaatin ja talonpoikaiston.

Kuitenkin tämän diktatuurin perinpohjaisen asettelun tapaamme Leninin puheenaolevassa kirjassa. Että yksinomaan tämä diktatuuri kykenee antamaan lopullisen iskun Venäjän vanhalle järjestelmälle, sen Lenin näki luokkien vastakohtien kehitystä arvioidessaan jo näin aikaisin: Hän kirjoitti:

"...voimana, joka kykenee saamaan "ratkaisevan voiton tsarismista", voi olla vain **kansa,** s.o. proletariaatti ja talonpoikaisto... "Vallankumouksen ratkaiseva voitto tsarismista" on proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen diktatuuri" (Sama kirja s. 43)

Kuinka tämä diktatuuri pystytetään ja minkälaisiin laitoksiin se perustuu, siihen antaa Lenin selvän vastauksen. Se on aseellisen vallankumouksen tulos ja perustuu neuvostoihin. Lenin syventää tätä kysymystä seuraavasti:

«Ja tällainen voitto tulee olemaan juuri diktatuuria, s.o. sen täytyy nojata sotilasvoimaan, massojen aseistamiseen, kapinaan, eikä minkäänlaista «legalista», «rauhallista tietä» muodostuneisiin laitoksiin. (Sama kirja, s. 44.)

Sitten Lenin vetää tarkan käsitteellisen rajan proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin välille. Samalla kertaa hän konkretisoi proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin tehtävät.

"Mutta ymmärrettävää on — kirjoittaa Lenin, — että tämä tulee olemaan ei sosialistista, vaan demokraattista diktatuuria. Se ei voi (ilman useita vallankumouksen kehityksen väliasteita) koskea kapitalismin perusteihin. Parhaimmassa tapauksessa se voi aikaansaada maaomaisuuden uudestaan jakamisen talonpoikaiston hyväksi, toteuttaa täydellisen ja johdonmukaisen demokratismin aina tasavaltaan saakka..." (s. 44)

Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisessa diktatuurissa on kuitenkin otettava huomioon, että proletariaatilla täytyy olla tässä taisteluliitossa hegemonia ja että proletariaatti tukee talonpoikain taistelua tietysti niin kauan kuin talonpoikaisto on taistelussaan vallankumouksellista. Kominternin ohjelmassa on osoitettu, että porvarillisessa vallankumouksessa koko talonpoikaisto ainakin taistelun alkupuolella saattaa yhtenäisenä, koko talonpoikaistoa käsittävänä joukkona taistella tilanherroja vastaan. Mutta taistelun edelleen kehittyessä talonpoikaiston yläkerrokset, kulakkiainekset alkavat horjua ja menevät vastavallankumouksen leiriin, kuten Venäjän ja Kiinan kokemukset osoittavat. On muistettava, että vain proletariaatin johdolla talonpoikaiston vallankumouksellisuus pääsee oikeuksiinsa.

Espanjassa on olemassa objektiiviset edellytykset proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumoukselliselle diktatuurille. Espanjan talonpoikaistolle polttava agraarikysymys, mutta sen lisäksi monet muut talonpojan elinkysymykset, ovat ratkaisematta. Työväenluokan demokraattiset ja taloudelliset vaatimukset samaten. Proletariaatin ja talonpoikaiston edut vaativat siis vallankumouksen kehittämistä. Yhteiset edut taas tekevät mahdolliseksi yhteisen toiminnan, taisteluliiton. Että vallankumouksen eteneminen on mahdollinen vain työväen ja talonpoikain vallankumouksena, sen täytyy tapahtumain logiikan voimalla tulla selväksi laajoille työläis- ja talonpoikaisjoukoille. Illusioonien, joita joukoilla on vielä väliaikaiseen hallitukseen nähden, häipyminen tapahtuu kokemuksen koulussa.

Espanjan kommunistisesta puolueesta riippuu suuressa määrin, kuinka nopeasti proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin aate toteutuu Espanjan maaperällä. Puolue on vielä nuori ja heikkokin. Sen kokemukset moniin muihin kommunistisiin puolueisiin verrattuna ovat vähäiset. Sosialifasisteilla

ja anarkisteilla on melkoinen vaikutus proletariaatin keskuudessa. Mutta niiden vastavallankumouksellinen osuus parhaillaan liikkuvassa taisteluprosessissa paljastuu tietysti aivan toisella vauhdilla kuin tavallisissa oloissa. Toiselta puolen proletariaatin ja talonpoikaiston poliittinen taso kohoaa nyt muutamissa viikoissa sen, mitä muulloin vuosikymmenissä. Ja proletariaatin puolue, kommunistinen puolue, on saman vauhdin vietävänä. Sen vuoksi voimme katsella tilanteen kehitystä toivehikkaasti, kuitenkaan aliarvioimatta vaikeuksia ja sulkematta silmiä heikkouksilta.

Siis Espanjan vallankumouksen kehityksessä näemme lähiajan perspektiivissä proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksen. Kun kysymystä pyrimme teoreettisesti tarkastamaan, ei ole pysähdyttävä vain sen selvittämiseen, miksi talonpoikaisto on kiinnoitettu tämän vallankumouksen loppuunviemisestä. On myös konkreettisesti selvitettävä, minkätakia proletariaatti kiinnoittuu tähän vallankumoukseen siitä huolimatta, ettei se tähtää suoranaisesti porvariston kukistamiseen proletariaatin diktatuurin pystyttämisen merkeissä. Lenin vastaa tähän mainitsemalla aluksi, että marxismi opettaa proletariaattia ei kiertämään porvarillista vallankumousta eikä jättämään sitä, sen johtoa porvaristolle, vaan taistelemaan sen johdonmukaisen loppuunviemisen puolesta. Sitten hän jatkaa:

> "Me emme voi hypätä Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen puitteista, mutta me voimme suunnattomassa määrässä laajentaa näitä puitteita, voimme ja meidän täytyy näissä puitteissa taistella proletariaatin etujen puolesta, sen välittömien tarpeiden puolesta ja niiden ehtojen puolesta, jotka valmentavat proletariaatin voimia tulevaan täydelliseen voittoon. (Sama kirja s. 39)

Tässä Lenin tulee asian ytimeen proletaarisen vallankumouksen kannalta katsoen. Leninille oli proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin tunnus **porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamista sosialistiseksi vallankumoukseksi.** Annamme Leninin millään selittelyillä korvaamattoman määritelmän puhua:

> "Nykyisen vallankumouksen täydellinen voitto saattaa loppuun demokraatisen kumouksen ja aloittaa päättävän taistelun sosialistisen kumouksen puolesta... kun tosiasiana on ei vain vallankumous, vaan vallankumouksen täydellinen voitto, niin silloin "muutamme" demokraattisen diktatuurin tunnuksen proletariaatin sosialistisen diktatuurin tunnukseksi, s.o. täydellisen sosialistisen kumouksen tunnukseksi".

Tällaisia perspektiivejä avaa Venäjän ja muiden maiden vallankumouksen kokemuksen oikeaksi todistama leninismin teoria Espanjan vallankumoukselle — ja miksei niille muillekin maille, jotka ovat porvarillis-demokraattisen vallankumouksen edessä. Ensin proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellinen diktatuuri, sitten, kun välttämättömät asteet on sivuutettu, proletariaatin diktatuuri.

Mitkä ovat Espanjan kommunistisen puolueen johtavimmat tehtävät vallankumouksen kehittämiseksi proletariaatin ja talonpoikaiston kumoukselliseksi diktatuuriksi? Tähänkin antaa Venäjän vallankumouksen kokemus yleiset suuntaviivat. Tehtävät ovat, proletariaatin aseistaminen, neuvostojen luominen, tilanherrojen maiden viipymätön takavarikoiminen talonpoikien toimesta, tehdas- ja työpaikkakomiteain perustaminen.

Siitä, missä määrin Espanjan kommunistinen puolue kykenee voittamaan kansan, s.o. proletariaatin ja talonpoikaiston enemmistön näiden tehtävien suorittamiseen, riippuu vallankumouksen korkeammalle tasolle kohoaminen.

Suomi intervention valmistelussa.

(Toveri K. Mannerin pitämä puhe Kominternin Tpk:n XI pleenumissa sotilaskysymyksen yhteydessä.)

Toverit!

Tuskin missään maassa porvaristo niin avoimesti, sekä teoin että myöskin sanoin, osoittaa interventionistiset aikeensa kuin Suomessa. Tuskin minkään muun maan porvaristo niin alastomasti julistaa imperialistiset valtauspyyteensä Neuvostoliiton alueisiin nähden kuin Suomen. Suurporvariston järjestämällä ja johtamalla fasistisella Lapuanliikkeellä olikin alkuaan ohjelmassaan pääpykälinä: «kommunismia ja ryssää vastaan», eikä sanottavasti muuta. Eikä se liike ole salannut konkreettisia tarkotuksiaan missään suhteessa. Kun Suomen pääesikunnan päällikkö, kenraali Vallenius ja saman pääesikunnan mobilisatio-osaston päällikkö syyskuussa jo yrittivät ent. presidentti Ståhlbergin Neuvostoliiton rajan yli heittämisen kautta — mikä yliheitto oli suunniteltu asetettavaksi kommunistien muka GPU:n toimeenpanosta tekemäksi kostotyöksi, niinkuin jo julisti hovioikeuden presidentti Havu ja kenraali Valleniuksen salaliittoon kuulunut fasistijohtaja Jaskari — provosoida rajaselkkaus sodan alkajaisiksi, niin riennettiin selittämään, mikä oli ollut tarkoitus. Niinpä «Åbo Underrättelser» lehti kertoo erään lapualaisen uhoilleen kenraali Valleniuksen välittömällä johdolla toimeen pannusta «suuresta yrityksestä» seuraavaa:

«Meidän täytyy toteuttaa Suur-Suomi. Niin, Itä-Karjala ymmärrättekö. Ajatelkaa sen metsiä, mitä rikkauksia siellä uinuukaan. — — — Ennenkuin saamme metsät siellä, niin täytyy meidän saada sota, ja se maksaa kymmenien tuhansien miesten elämän, se maksaa miljaardeja rahassa. — — — Ah, meillähän on Viro ja Latvia ja Puola ja Rumania kanssamme ja Englanti sekä Ranska ovat takanamme.»

Suomen porvariston edustajat ovat siis todenneet avonaisesti todeksi sen, mitä toveri Cachin selostuksessaan on osottanut Suomen porvariston osuudeksi imperialistisissa sodan valmisteluissa N.L. vastaan, — ilman että yksikään johtavan porvariston leiristä on vastaan mutissut, ilman että sosialifasisteiltakaan kuuluisi edes tavanmukaista selitystä, että he ovat viattomia.

Sallinette esittää vielä yhden lausunnon, mikä on äsken mainittua auktoratiivisempi. Ja annettu auktoratiivisessa seurassa. Fasistisen diktatuurin hegemoonin, kansallisen kokoomuspuolueen eräs johtava mies, rovasti Kares julisti porvarillisen Suomen itsenäisyysjuhlassa joulukuussa v. 1930 fasistidiktatuurin koko hallituksen läsnäollessa:

«Meidän tehtävämme on yhdistää Karjalan molemmat osat sekä Leningradin lääni ja siirtää Suomen rajat aina Uralille saakka, missä myöskin on suomalaisia kansanheimoja. On pakko tehdä loppu moskovalaisesta vallasta. **On järjestettävä kansainvälinen interventionihyökkäys bolshevikkeja vastaan.»**

Selvemmin ei enää voi puhua. Tämä selvyys porvariston tarkoituksista ja pyyteistä paljastaa samanlaisella selvyydellä myöskin sen, minkä vuoksi Suomen suurporvaristo pystytti fasistidiktatuurin. Suurporvaristo pystytti sen raivatakseen tieltään pois intervention ainoat vastustajat, työväenluokan etujoukot.

Ei sovi myöskään kieltää, etteikö Suomen porvaristo kaikin keinoin ja kaikkia teitä mitä suurimmalla kiih-

kolla pyrkisi näihin tarkoituksiinsa. En kajoa enää niihin, tätä puolta kuvaaviin tosiasioihin, joita toveri Cachin on esittänyt. Esitän eräitä muita. Viime vuonna laskettiin vesille kaksi uutta vedenalaista ja yksi panssariristeilijä. Tämä on lisä armeijan muutenkin suoritettuun aseistamisen tehostamiseen. Strateegisia rautateitä ja viertoteitä on rakennettu maan itäosiin, ja uusien nopeata rakentamista suoritetaan. Mainittakoon joulukuussa avattu rata Nurmes—Kajaani—Oulu, sekä Viipuri—Valkjärvi. Tämän vuoden aikana on fasistihallitus päättänyt rakennettavaksi radan Elisenvaara—Vuoksenniska—Lappeenranta. Kuten sanottu, kaikki Neuvostoliiton raja-alueilla tai sinne johtavia. Ilmailuvoimia lisätään suurella voimalla. Uusia lentokoneita ihan äskettäin hankittu. Vaasaan, Pohjanlahden rannalle — tulevan rintaman selkään — valtion varoilla suunnitellaan suurta viljamyllyä palvelemaan sotatarkoituksia. Ennen on jo laitettu viljavarasto sodan varalle. Suojeluskunnat, jotka ovat sekä armeijan reservi että santarmikunta, ovat saaneet erityistä vahvistusta. Ja aivan äskettäin on Suomen presidentiksi valittu Svinhufvud sekä puolustusneuvostoksi nimitetyn hyökkäystä valmistelevan orgaanin puheenjohtajaksi kenraali Mannerheim. Molemmat nämä miehet ovat v. 1918 näytelleet Suomen työväenluokan pyövelin osaa ja kansainvälisen imperialismin agenttien osaa interventiopuuhassa Neuvostoliittoa vastaan. Tämä entinen tsaarin kenraali Mannerheim vannoi v. 1918 «pyhän valan», ettei hän miekkaansa tuppeen paina, ennenkuin kauko-Karjala ja Leningrad on vallattu. Sitä valaansa hän nyt kai on lähtenyt lunastamaan!

Porvariston poliittinen sotavalmistelu on luonnollisesti myöskin kohotettu huippuunsa. Paraikaa esim. tekevät yliopistojen ja teknillisten korkeakoulujen ylioppilaat pääsiäislomansa aikana yllytystyötä koko maassa Leningradia vastaan hyökkäyksen valmistamiseksi siinä läänissä olevien suomea puhuvien inkeriläisten «bolshevikkien orjuudesta vapauttamisen» tunnuksella. Tämän kuun puolivälissä järjestetään koko maassa erikoinen sodanyllytyskamppailu, johon tule osallistumaan Viron, Latvian ja Skandinavian maitten porvariston edustajia.

Suomen osuudelle interventiovalmisteluissa onkin luonteenomaista, että se ei rajoita toimintaansa yksin omaan maahan. Se on tavallaan jonkunlaisena Ranskan ja Puolan sekä myöskin Ison-Britannian apupunktina reunamaiden, varsinkin Viron ja Latvian, sekä Skandinavian maiden interventionistisia tarkoituksia toteutettaessa. Tätä kuvaa se erittäin vilkas näiden maiden fasistiainesten ja sotilashenkilöiden välinen vuorovaikutus, mikä viimeaikoina on yhä vilkastunut!

Fasistinen diktatuuri merkitsi porvariston agressiivisuuden moninkerroin lisääntymistä Neuvostoliittoon nähden. Sama suunta myös on todettava, mitä tulee fasistisen yhteisrintaman «vasempaan» siipeen, sosialidemokratiaan nähden. Suomen sosialidemokratialla on neuvostovastaisissa hankkeissaan jo vanhat traditionit. Kun Suomen valkoiset v. 1922 järjestivät hallituksen myötävaikutuksella rosvohyökkäyksen Neuvosto-Karjalaan, niin sosialidemokratian eräs johtajista antoi tunnuksen: «Rajalle», sosialidemokratian koko johtajiston hyväksyessä sen tunnuksen. Nämä sosialidemokratian johtajat ovat olleet mukana lahtarihallituksen ja porvariston kaikissa aineellisissa ja poliittisissa sodanvalmisteluissa. Kannattaa mainita, että sosialidemokraatti Puro oli jäsenenä Iso-Britannian pääesikunnan johdolla «armeijan revisioonia» eli «hyökkäyskuntoiseksi saattamista valmistelevassa komiteassa. Ja v. 1927 so-

sialidemokratian johtajat huolehtivat fasismin aseellisten joukkojen, suojeluskuntien «demokratisoimisesta» ja ovat vaatineet itselleen niihin pääsyä. Sosialidemokratian johtaja Tanner julisti kesällä fasistikumouksen jälkeen käytyään tarkastusmatkalla Lapualla: «Meillä on sama päämäärä». Tämä sama herra istuu nyt interventiota valmistavan, Svinhufvudin ja Mannerheimin hallituksen asettamassa komiteassa, jonka tehtävänä on suunnitella, miten fasistihallitus, jonka aineellista pohjaa on heikontanut pahasti talouspula, saisi varoja m.m. hyökkäystarkoituksiinsa. Sosialidemokratian pää-äänenkannattaja julisti viime helmik. lyhyesti ja selvästi kantansa interventioon seuraavilla sanoilla:

«Tahdomme vielä vain lyhyesti sanoa, että Venäjä-kysymyksen ratkaisussa on mielestämme olemassa vain kaksi valintaa: joko väkivaltainen interventiooni tahi sovinnollinen kompromissi.» (S.S. 22/2—31.) Lehdellä on vain yksi huoli väkivaltaisen intervention johdosta: sillä ei ole varmuutta, voittaako siinä porvaristo.

Suomen sosialidemokratian johtajat eivät kuitenkaan rajoitu vain siihen, että ne teoin ja sanoin tukevat Suomen fasistihallitusta, joka on työtätekevien sorron ja nälkiinnyttämisen sekä interventiota Neuvostoliittoa vastaan valmistamisen hallitus. Ne asettuvat myöskin Saksan Hindenburgin ja Brünningin fasististen toimenpiteitten taakse, toimenpiteitten, jotka tähtäävät samaan kuin Suomen fasistinen komento. Kannattaa vielä mainita, että sosialidemokratia juhlallisesti on julistanut lojaalisuutensa fasistipresidentti Svinhufvudia kohtaan, puhumattakaan siitä, että sosialidemokratia oli valmistamassa fasistikumousta ja sen toimeenpanoa tukemassa hyökkäämällä selkäpuolelta kommunismia ja koko vallankumouksellista liikettä vastaan. Sosialidemokratia myöskin suorastaan **yllyttää** porvaristoa boikottitoimiin Neuvostoliittoa vastaan. Niinpä sosialidemokraattinen parlamenttiedustaja Voionmaa kesällä vaalitaistelussa yllytti Neuvostoliittoa boikottaamaan. Sosialidemokratian pää-äänenkannattaja kirjoitti elok. 23 p:nä, että «todellinen ja voimakas kommunismi on löydettävissä Venäjältä eikä meillä Suomessa, mutta **taistelussa Venäjää vastaan** vaaditaan tässä maassa yhtenäistä kansaa.»

Yhtä vähän kuin fasismi salaa siis sosialifasismikaan tarkoituksiaan. Sama lehti kirjoitti viime marraskuussa sen johdosta, kun fasistit olivat tervanneet eräitten neuvostotavaroita myyvien liikkeiden ovia ja ikkunoita, seuraavat yllyttävät sanat:

«Toistaiseksi ei ole kuultu mitään siitä, että venäläisen kiihoituskirjallisuuden suomalaisten paperivarustajain konttoreiden oviin olisi maalailtu pääkallon kuvia tai uhkauksia.»

Huhtik. 2 p:nä tämä sama uudistuu seuraavilla sanoilla:

«Ne vievät Venäjän kommunisteille propagandapaperia ja valmistelevat Suomen telakoilla venäläisiä laivoja.»

Joukkojen valppauden hämäämisen tarkoituksessa on sosialidemokratia aivan viime aikoina alkanut puhua Itämeren neutraliteetistä, syyttäen kuitenkin Neuvostoliiton ulkopolitiikkaa siitä, ettei se ole tässä eikä muissa asioissa «tarpeeksi joustavaa ja notkeata». «Tämän perusteella» sosialidemokratian pää-äänenkannattajassa puolueen edustaja parlamentin ulkoasiainvaliokunnassa, hra Huttunen sitten ottaakin vapauden selittää: «laivastomme nykyisen viisivuotissuunnitelman saattaa sentään vielä jossakin mielessä hyväksyä». Sama herra, syytettyään Neuvostoliiton, kaikesta fasistien ja upseeriklikkien provokatiosta huolimatta, johdonmukaista rauhanpolitiikkaa esim. Suomeen nähden,

«joustavuuden ja notkeuden puutteesta», suitsuttaa Suomen fasistisen diktatuurin hallitukselle seuraavat ylistyssanat: «Onhan Suomi kansainvälisessä elämässä tunnettu valtiona, joka lämpimästi kannattaa kaikkien rauhallisten pyrintöjen edistämistä maailmassa». Näin sitä pitää yrittää «pitkätukkaisia huiputtaa», niinkuin meillä työläisten keskuudessa sanotaan tämäntapaisista yrityksistä. Näin suitsuttaa sosialidemokratia ylistystä porvaristolle, joka kansainvälisesti jo on voittanut itsellensä maineen Neuvostoliiton vastaisen sotaprovokatsioonien huomattavimpana aikaansaajana Ranskan imperialismin laskuun. Ja jotta tämä pystyisi paremmin, vakuuttaa sosialidemokratia m.m., että Suomen metsä- ja sahatyöläisten tavaton työttömyys on muka Neuvostoliiton «puutavaradumpingin» aiheuttama!

Toverit! Näemme, että Suomen sosialifasistit kaikissa suhteissa vastaavat isäntäänsä, suurporvariston fasistista diktatuuria, noudattamalla tietenkin erikoisen roolinsa asettamia vaatimuksia. Selvää on: niin varmaa kuin on, että Suomen porvaristo on interventionistien eturiveissä, niin selvää on myöskin, että Suomen sosialidemokratian johtajisto kulkee imperialismin agentuurin etummaisissa riveissä.

Nämä seikat osottavatkin täydellä selvyydellä, kuinka oikeassa oli Kominternin Politsihteeristö lausuessaan Suomen puolueelle sen viime kesäisen antautumisen (kapitulation) johdosta, että:

«Suomen Kommunistiselle puolueelle, joka on kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle erittäin vakavalla vartiopaikalla, on nykyisenä ajankohtana tullut erikoisen vastuunalainen tehtävä.»

Toveri Cachin lausui alustuksessaan, että kansainvälinen porvaristo osottaa suurta valmiutta interventiopuuhissaan Neuvostoliittoa vastaan, että kansainvälinen sosialidemokratia samaten on pitkälle siinä valmistunut. Toveri Cachin ei alustuksessaan yksityiskohtaisemmin ja lähemmin vastannut kysymykseen, kuinka kommunistiset puolueet, kuinka työväenjoukot ovat valmistuneet lyömään intervention takaisin ja murskaamaan interventionistit, muuttamalla imperialistisen sodan kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Käsitän alustajan tarkoittaneen, että meidän, kommunististen puolueitten edustajain, on annettava vastaus tähän kysymykseen.

Ellen muista väärin, niin tov. Cachin totesi kuitenkin, että meidän, intervention vastustajain puolella ei ole sellaista valmistuneisuutta kuin vihollistemme taholla, että olemme niistä jälellä. Minun on avoimesti ja häpeällä tunnustettava, että näin on laita, mitä tulee Suomeen. SKP:n kapitulatio fasistikumouksen edessä, jota ensimmäisen kysymyksen yhteydessä olen kritikoinut, merkitsi, että kansainvälisen proletariaatin imperialismin vastainen rintama Suomen kohdalta hyvin paljon heikentyi, että Suomen fasismi sai itselleen edullisen tilanteen interventionistisissa puuhissaan. Se onkin sitä etuansa käyttänyt, niinkuin vimeaikain tapahtumat ovat osottaneet.

Että näin on asia, se on puolueemme vika. Se on sen aikaisempien virheitten ja ennenkaikkea myöskin niitten virheitten ja puutteitten vika, joita on esiintynyt sodanvastaisessa taistelussa ja antimilitaristisessa työssä. Toverit, meidän opportunistisuutemme meni esim. niin pitkälle nimenomaan tässä suhteessa, että me viivyttelimme Köpenhaminan sopimuksen vahvistamista sen takia, että siinä oli kohta, joka edellytti sopimukseen yhtyvien ammatillisten järjestöjen päättävää taistelua imperialistista sotaa vastaan ja Neuvostoliiton puolesta. Me opportunistisesti viivyttelimme sopimuksen vahvistamista niin, et-

tä uhrattiin taistelu imperialistista sotaa vastaan ja Neuvostoliiton puolesta pelastaaksemme ammatillisten järjestöjen legaalisen olemassaolon, jota ei kuitenkaan pelastettu — sillä vain päättävällä taistelulla jotain voitetaan. Se on suurimpia, raskaimpia, periaatteellisesti vakavimpia virheitämme, mikä ei myöskään ole voinut olla häiritsevästi vaikuttamatta joukkojen sodanvastaisiin mielialoihin, ja sodanvastaisen taistelun kehitykseen.

Mutta toiselta puolen on mielestäni meillä Suomessa todettava seuraava tosiasia:

Jos me, imperialistisen sodan vastainen rintama, olemme ylipäänsä jälessä imperialismin rintamasta, mitä tulee valmistuneisuuteen ja aktiivisuuteen, niin on puolue, ainakin meillä Suomessa, myöskin jälellä joukkojen valmeudesta ja taisteluhalusta imperialismin vastaisessa kamppailussa. Sen osottivat hyvin elok. ensi päivän sodanvastaiset mielenosoitukset v. 1929, vaikkei puolueemme kovin huonosti siinä onnistunutkaan. Sen osottavat joukkoliikkeet ennen fasistikumousta ja puolueemme säännöllinen perässä laahaaminen. Fasistikumouksen jälkeen on meillä Suomessa sodanvastainen joukkoliike, niinkuin kaikki muukin joukkoliike, ollut hyvin heikkoa. Ei sen takia, ettei joukoissa olisi ollut valmiutta, vaan sen takia, että puolue ei kyennyt joukkoja järjestämään, johtamaan, ja että joukoissa myös epäilemättä on heikentynyt luottamus puolueeseemme sen antautumisen vuoksi fasistikumouksessa.

Mutta rohkenen vakavasti väittää, että Suomen työväki, joukossa paljon sosialidemokraattisia työmiehiä, ja Suomen köyhimmän talonpoikaiston huomattavat kerrokset, ovat imperialismia vastaan, ovat fasistisen diktatuurin ja sen sotaprovokationin vastustajia, ovat valmiit taisteluun imperialismia vastaan, eivät halua antautua porvariston kanuunan ruuaksi interventiossa Neuvostoliittoa vastaan, kunhan vaan puolueemme pystyy käyttämään tätä voimanlähdettä hyväkseen. Pyydän esittää muutaman tosiasian, jotka mielestäni vahvistavat tämän. Otan ne Suomen armeijasta.

Ensimmäinen esimerkki: Joulukuun 6 päivää, samaa päivää, jolloin rovasti Kares hallituksen läsnäollessa esitti mainitsemani interventio-ohjelmansa, vietetään myös armeijassa. Suomenlinnan linnoituksessa olivat sotilaat punaisilla lipuilla tänä päivänä koristaneet tien kasarmilta paraatikentälle. Tämä toimenpide sai osakseen linnoitusgarnisoonin miehistön yleisen hyväksymisen. Mutta upseereita se tietysti kiukutti.

Toinen esimerkki: Marrask. 7 p:nä — Neuvostoliiton 13-vuotisjuhlana — koottiin eräässä komppaniassa miehet pastorin oppitunnille. Keskellä oppituntia sammutettiin valot, kuului paljon huutoja: «Eläköön Neuvostoliitto, Eläköön Lokakuun vallankumous, Eläköön Punainen Armeija!» Ja kun valkeus tuli takaisin, niin lattialla oli runsaasti kommunistisia lentolehtisiä. Pastori punastui ja vaaleni ja selitti Suomenlinnan olevan kommunistikeskuksia.

Kolmas esimerkki: Komppania palasi harjoituksista. Upseeri kehotti laulamaan erästä isänmaallista laulua. Ei kukaan hiiskahtanutkaan. Astuivat vaan. Upseeri kehoitti toisen kerran samalla tuloksella. Oli hetken vaiti ja sanoi sitten: Laulakaa mitä tahdotte. Ja koko komppanian kurkuista kaikui voimalla työväen vallankumouksellinen laulu: «Vapaan Venäjän marssi». Upseeri totesi: tiesinhän, että te laulaa osaatte.

Neljäs esimerkki: Eräästä rykmentistä ilmoitetaan: «Lukuunottamatta paria kolmea suojeluskunnassa ollutta, voi aivan huoletta antaa lehtiämme välittömästi kaikille komppanian miehille.» — Toisesta joukko-osastosta: «Muutamia poikkeuksia lukuun

ottamatta voidaan toimintaamme vetää koko komppanian miehistö.» — Kolmannesta joukko-osastosta: «Pojat joukko-osastoissa kiroilevat, kun eivät ole saaneet lukemista eikä toiminnan ohjeita, vaikka toiminnallamme ja lehdistöllämme olisi hyvä menestymisen mahdollisuus.»

Arvelen, toverit, että nämä muutamat pienet esimerkit armeijasta yhdeltä puolen kuvaavat niitä mielialoja, joita työläis- ja talonpoikaissotilaiden keskuudessa liikkuu ja jotka ovat edullisia sodanvastaiselle ja antimilitaristiselle työlle. Toiselta puolen ne osoittavat, kuinka vaillinaisesti kommunistinen puolue ja nuorisoliitto ovat täyttäneet tehtävänsä.

Arvelen myöskin, että esimerkit armeijasta kuvastavat niinikään niitä mielialoja, jotka vallitsevat työväen ja työtätekeväin talonpoikain joukoissa, mistä sotilaat ovat kotoisin. Minkä johdosta tulee yhä ilmeisemmäksi puolueemme jälelle jääminen. Tämä koskee erikoisesti fasistikumouksen edellistä sekä sen jälkeistä kaikkein läheisintä aikaa. Puolueemme ja kommunistisen nuorisoliiton järjestöt armeijassa ovat edelleenkin, kuten viime vuosina ylipäänsä, heikot. Mutta vakuutan, että meillä armeijassa on sentään jonkun verran soluja, johtavia komiteoita, jotka ovat puolueen ja nuorisoliiton asianomaisten elimien alaisia. Meillä on politbyron yhteydessä edelleen erikoinen sotilastyötä johtava jaosto, jolla on käytettävänään yksi vakinainen työn ohjaaja keskuksessa ja kutakin divisioonaa varten erikoinen organisaattori. Mutta totta on toiselta puolen, että niin hyvin puolue kuin nuorisoelimet armeijassa toimivat heikosti, tavattoman heikosti. Sitä enemmän tuntuu näiden heikkous, kun soluja ei ole paljon, eikä edes vakinaisia yhteyksiä runsaasti. Mutta uskaltaisin väittää olevan sentään hiukan saavutuksiakin nimenomaan viimeisiltä ajoilta sekä puolueella että nuorisoliitolla, nimenomaan antimilitaristisessa ja sodanvastaisessa työssä. Ensimmäiseksi: meidän aikaisempi opportunistinen legalismimme vei siihen, että illegaalisia lehtiä ei ollut muuta kuin puolueen keskuslehti, kaadereille tarkoitettu sotilaslehti ja nuorisoliiton ahtaammalle piirille tarkoitettu lehti. Nyt meillä on maassa valmistettu säännöllisesti ilmestyvä puolueen viikkolehti, painos 5,000 kpl., joka melkein kokonaan myydään, ruotsinkielinen keskuslehti, neljä piirilehteä, ilmestyvät kerran tai kaksi kuussa, kolme aluelehteä, Nuorisoliiton joukkolehti ja sotilaitten joukkolehti. Ainakin jo kolme numeroa olen minä viimeksimainitusta nähnyt. Toiseksi: kaikissa näissä lehdissä omistetaan paljon huomiota sodanvastaiselle taistelulle, Neuvostoliiton kysymykselle ja, mikä hyvin tärkeätä, käsitellään kysymystä antimilitaristisesta työstä koko puolueen ja Nuorisoliiton yleisenä työnä eikä vain joittenkin spesialistien työnä. Kolmanneksi: Nuorisoliitto, joka aikaisemmin melkein kokonaan oli sivussa antimilitaristisesta työstä, lukuunottamatta julkista joukkoagitationia, ottaa nyt yhdessä puolueen kanssa osaa työhön armeijassa ja suorittaa erikoistehtävänään nostokkaitten valmennusta.

Nämä saavutukset ovat kuitenkin vähäisiä siihen suureen tehtävään verrattuna, mikä meillä on edessä, ja niihin suuriin laiminlyönteihin nähden, mitkä meillä ovat takanamme. Mutta arvelen, että tämä kuitenkin on yksi ilmaus käänteen alusta itse teossa. Toveri Manuilski lausui loppupuheessaan, että sellainen itsearvostelu, jota seuraa uudestaan entisten syntien teko, ei kelpaa mihinkään. Se oli aivan oikein. Ja me otamme sen itsellemme varotukseksi.

Jos minun, toverit, pitäisi vastata kysymykseen: onko Suomen kommunistinen puolue kaikissa suhteissa valmistunut täyttämään tehtäväänsä, jos

interventio alkaisi ihan lähiaikoina, niin sanoisin seuraavaa: En voi valehdella Kominternille. Sen vuoksi täytyy sanoa, että vielä tällä hetkellä meidän puolueemme ei ole suorittanut sitä päättävää käännettä puolueen koko työssä, josta Kominternin resolutio puolueellemme puhuu, siinä määrässä, että se voisi vakuuttaa pystyvänsä kaikkeen siihen, mikä kohtuudella siile kuuluu. Mutta luulen uskaltavani puoluejohdon ja puolueen puolesta vakuuttaa, että puolue vakavasti tekee työtä suorittaakseen käänteen, taistellen kahdella rintamalla: sekä oikeisto- että «vasemmisto»-opportunismia vastaan, josta ensinmainittu on päävaara, sekä paljastaen kaikin voiminsa sosialifasismin vaarallisuuden osuuden; että puolue taistelee ja tulee itse taistelemaan sekä järjestämään ja johtamaan joukkoja armeijassa ja selkäpuolella taisteluun porvaristoa vastaan, Neuvostoliiton puolesta ja imperialistisen interventiosodan muuttamiseksi kansalaissodaksi fasistisen diktatuurin kukistamiseksi. Tämän viimeksimainitun seikan on laajassa mitassa tehnyt selväksi sekä puoluejäsenille että työväen joukoille fasistinen diktatuuri. Ei meidän puolueemme järjestöjen kokouksissa paikanpäällä aikaisemmin juuri paljon puhuttu aseellisesta taistelusta, vaikka kapinan taitoa teoreettisesti tutkittiinkin ja vaikka v. 1918 kokemukset olivat takana. Nyt äsken luin selostuksen eräästä piirikonferenssista, jossa tilannekäsittelyn yhteydessä tästäkin kysymyksestä keskusteltiin ja jossa työläiset terveesti ja oikein asettivat kysymyksen sekä ymmärsivät hyvin, että vasta aseet ratkaisevat taistelun ja että Suomen armeijan ja suojeluskuntien arsenaaleissa ovat ne työkalut, joilla fasistinen diktatuuri raivataan pois ja proletariaatin diktatuuri pystytetään.

Suomen sosialidemokratian johtajat ovat porvariston mukana Helsingissä perustetussa «Paneuropan yhdistyksessä». Helsingissä toimii myöskin n.k. «Etuvartiokansain yhdistys», joka on muodostettu Suomen ja kaikkien reunamaiden Helsingissä olevista porvarillisista edustajista. Meidän, Itämerenmaiden kommunististen puolueiden ja vallankumouksellisten proletaarien on entisestään monin kerroin vahvistettava liittoamme, joka on etuvartiossa Ranskan imperialismin johdolla valmisteilla olevaa hyökkäystä vastaan Neuvostoliiton kimppuun ja kiihdytettävä työmme tempoa, poistaaksemme jälellejäännin.

Vallankumouksen edellytysten kypsyminen Puolassa.

(Tov. Lenskin Kominternin Tpk:n XI pleenumissa esittämän apualustuksen mukaan.)

Tehdessään selvää tilanteesta Puolassa esitti toveri Lenski pääasiassa seuraavaa:

Ollen yksi kapitalistisen järjestelmän kaikkein heikoimmista renkaista, on Puola maa, jossa kapitalismin sodanjälkeinen yleinen pula ilmenee erikoisen terävänä. Sellaisena kehittyy sen pohjalla myöskin nykyinen talouspula. Fasistinen hallitus yrittää lieventää pulaa etupäässä ottamalla uusia ulkomaisia lainoja, yrittäen säilyttää kauppataseen aktiivisena tai ainakin tasapainossa ja pienentämällä saksia teollisuustuotteiden ja maataloustuotteiden hintojen välillä. Tärkein näistä on ensin mainittu.

Mutta ulkomaista pääomaa tulee maahan hyvin rajoitetusti, puhumattakaan sen saamiselle asetetuista ko-

ronkiskurimaisista ehdoista. Kauppataseen tasapainon säilyttäminen suojelustullien avulla on taas pienentänyt vientiä ja suurentanut ristiriitoja muiden valtioiden kanssa. Terävä maatalouspula, talonpoikaiston aseman äärimmäinen kurjistuminen, huomattava jälellejääneisyys kilpailussa menekkimarkkinoista, kotimaisten pääomien riittämättömyys ja ulkomaisen pääoman heikko maahan virtaus suurta tuhlaavaisuutta harjoittavan fasistisen hallitusjärjestelmän aikana — kaikki nämä seikat pienentävät mahdollisuuksia lieventää taloudellista pulaa, joskaan ne eivät sulje kokonaan pois mahdollisuutta yksityisten alojen osittaisesta konjunktuurien parantumisesta.

Ainoastaan parlamenttivaalien aikana taktillisista syistä hiukan hillitty pääoman hyökkäys työväenluokan elinehtoja vastaan on viime aikoina käynyt yhä raivoisammaksi. Suurin osa työssä olevista työläisistä työskentelee vajaita työviikkoja. Jo ennestään alennettuja palkkoja yritetään vielä alentaa 10—40 %. Valtion tehtaissa alennettiin viime vuoden lopussa palkkoja 10—15 %. Samoin on jo useissa tehtaissa, kuten esim. Lodzissa, Belskessä ja merenranta-alueella, niitä alennettu 7—20 %. Kaikkein huonoimmassa asemassa ovat noin 1.800.000 maatyöläistä, joiden keskimääräinen palkka on 2—3 zlotya päivässä. Rekisteröityjen työttömien luku on 370.000, joista vain 120.000 saa 17 viikon ajan avustusta 30 % palkasta. Todellisuudessa on työttömien teollisuus- ja maatyöläisten luku kaikkiaan miljoona.

Pääoman uusi hyökkäys työväenluokkaa vastaan on kiinteässä yhteydessä työväestön legaalisten toimintamahdollisuuksien riistämisen kanssa. Päivä päivältä voimistuva terrori kohdistuu koko työväenluokkaa vastaan, eikä vain sen etujoukkoon. Rankaisuretkikunnat ovat siirtyneet vähemmistökansallisuuksien alueelta yhä enemmän myöskin sisä-Puolaan. Vangittujen rääkkäykset ovat käyneet jokapäiväisiksi.

Näissä oloissa kasvaa työväenluokan vastarinta pääoman hyökkäystä vastaan. Viime kuukausina on ollut huomattavissa lakkoliikkeen voimistuminen. Monet lakot, jotka ovat alkaneet taistelusta palkkojen alentamista vastaan, ovat kehittyneet mielenosoitukseksi vangitsemisia vastaan, verisiksi yhteentörmäyksiksi poliisin kanssa ja hyökkäyksiksi tehtaiden hallintoja vastaan. Viime aikoina on suurin osa lakkoja taisteltu kommunistisen puolueen johdolla, jonka vaikutus työväen keskuudessa on kasvanut. Korkeammalle tasolle kohonnyt työttömäin liike on muodostunut ensiluokkaiseksi tekijäksi fasistisen diktatuurin horjuttamisessa. Kompuolueen johto siinä on voimistunut.

Vallankumouksellisen nousun merkit esiintyvät yhtä terävinä maaseudullakin. Tähän saakka on maaseudun liikehtiminen ollut pääasiassa alkuvoimaista. Vasta viime aikoina on kompuolueen johtava osuus siellä voimistunut. Aktiivisimpina esiintyvät köyhät talonpojat, vieden mukanaan huomattavat joukot keskivarakkaita talonpoikia. Maatyöläiset reagoivat tapauksiin liian heikosti, sillä puolue ei ole vielä saanut niiden keskuudessa lujaa jalansijaa. Talonpoikain yleisissä kokouksissa aletaan jo avoimesti äänestää fasistista budgettia vastaan. Tammi—helmikuussa kieltäytyivät Lukovskin, Wyiskovskin ja Tsehanovskin piireissä muutamien pitäjien talonpojat maksamasta veroja ja valitsivat itselleen toimikomiteoita. Viidessä kyläpiirissä sisä-Puolassa hyökkäsivät ne verojen kokoojia vastaan. Samanlaisia tapauksia esiintyi myös läntisellä Valko-Venäjällä. Talonpoikain fasisminvastaisilla kokouksilla on kaikkialla taisteleva luonne.

Fasistihallitus ei ole myöskään onnistunut tukahuttamaan kansallista

vapausliikettä Puolan anastamilla Länsi-Ukrainan alueilla, jossa monen vuoden kuluttua taas ensi kerran esiintyi selviä kansalaissodan oireita. Tämä liike oli yksi kaikkein voimakkaimpia iskuja Puolan imperialismia ja sen Neuvostoliiton vastaista politiikkaa vastaan, ja yksi selvimpiä merkkejä vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsymisestä Puolassa.

Syvää vallankumouksellista liikehtimistä työväenluokan ja työtätekevien talonpoikain keskuudessa todistaa myös niiden joukottain luopuminen fasisteista, sosialifasisteista ja kansallisfasisteista. Mutta sosfasistisen ja kansallis-fasistisen puolueen hajoaminen tapahtuu liian hitaasti. Niiden puolueiden johtajat koettavat oppositiomaisilla fraaseilla uskotella työläisille taistelevansa muka pilsudskilaisia vastaan ja siten yrittäen hidastuttaa niistä luopumisprosessia ja estää kommunismin kasvua.

Kaduille siirtynyt joukkojen taistelu alkaa vaikuttaa jo armeijaankin. Sotamiehet kieltäytyvät tottelemasta päälliköitään. Yleinen tyytymättömyys on tarttunut niihinkin, ja vähitellen alkavat ne vaikuttaa vallankumouksellisiin tapauksiin.

Edellä joukkojen mielialasta ja liikehtimisestä tehdystä esittelystä on vedettävä seuraavat johtopäätökset:

1) Vallankumouksellisen nousun valtaamat työläis- ja talonpoikaisjoukot särkevät yhä enemmän ja enemmän fasistisen terrorin rajat. Työläisten (erityisesti työttömien) esiintyminen on saanut enemmän joukkoluonteen. Mutta perusjoukot eivät ole vielä liittyneet liikkeeseen, eivät ole vielä vapautuneet horjumisesta.

2) Joukkojen luopuminen sosialifasisteista (kansallis-fasisteista) tapahtuu nopeutuneessa tahdissa, joskaan ei esiinny vielä myrskyistä joukkojen eroamista näistä puolueista, jotka omaavat suuren manöveerauskyvyn. Niiden on onnistunut vielä sitoa itseensä osa joukkoja (erityisesti talonpoikaisjoukkoja), jotka ovat luopuneet pilsudskilaisista.

3) Proletariaatin vallankumouksellinen nousu sattuu yhteen riistetyn talonpoikaiston liikkeen kanssa. Niiden välinen yhteys on kuitenkin vielä heikko.

4) Terrorin rautainen vanne ja sen kiristämisen uhka pidättää joukkojen rynnäkköä. Mutta sama terrori, nälän kasvaessa ja «demokraattisten varaventtiilien» sulkeutuessa, johtaa «odottamattomiin» räjähdyksiin, jollaisia selvästi esiintyi Länsi-Ukrainassa.

Taloudellinen pula ja vallankumouksellinen nousu jouduttaa myös fasismin sisäistä hajoamisprosessia. Ulkonaisena merkkinä fasistien leirissä tapahtuvasta sisäisestä taistelusta on ennen kaikkea mainittava oppositioedustajain vangitseminen Brestissä. Porvarillisen intelligentin ja myöskin laajojen pikku-porvarillisten kerrosten joukkovastalauseet sen johdosta todistavat epäilemättä hallitsevaa koplakuntaa vastaan kasvavasta tyytymättömyydestä. Ennen kuulumaton lakimiesten yhdistyksen hajoittaminen Warsovassa osottaa myös pilsudskilaisten yhteiskunnallisen pohjan supistumista. Luonnollisesti voi puolalainen muoto fasismia muuttua myöskin italialaismalliseksi. Mutta ne erikoiset olot, joissa puolalainen fasismi on kehittynyt, ovat pakottaneet sen säilyttämään parlamenttaaris-demokraattiset kulissit parlamenttaarisine puolueineen parlamenttiyhtymistä riippumattoman fasistisen hallintojärjestelmän ohella.

Pilsudskilaiset käsittävät opposition joukkojen vallankumouksellisen mielialan ukkosenjohdattamiseksi. Sentähden tekevät ne tarkan eron sosialifasististen johtajien ja oppositiossa olevien sosialidemokraattisten työläisten välillä. Mielenosoituksiin osallistuneet sosdemokraattiset työläiset saavat vuosia kuritushuonetta, mutta

Brestissä vangitut sosdemokraattiset edustajat ovat jo kauan kävelleet vapaana.

Vallan keskittyminen ei siis satu yhteen fasistisen leirin vakautumisen kanssa. Päinvastoin on taloudellinen pula kärjistänyt eri ryhmien välisiä eturistiriitoja ja aiheuttanut riitaa eri poliittisten ryhmien välillä. Mutta fasismin hajoamisprosessi ei suinkaan kehity suoraviivaisesti. Se yhdistyy pyrkimykseen saada aikaan sisäinen kompromissi fasistisessa leirissä ja siten muodostaa kansallinen yhteisrintama uhkaavaa proletaarista vallankumousta vastaan ja Neuvostoliittoa vastaan suunnattavaa sotaa varten.

Pyrkimys Puolan ja Saksan neuvostovastaiseen lähentymiseen ei voi kuitenkaan poistaa Puolan ja Saksan välistä syvää ristiriitaa, joka on yleinen voittajien ja voitettujen välinen vastakkaisuus ja koko Versaillesin järjestelmän ristiriita.

Taloudellisen pulan ja vallankumouksellisen pulan kehityksestä edellä tehdystä erittelystä käy selville, että poliittisen pulan edellytysten kasvaminen Puolassa on huomattavasti edistynyt. Mutta tämän pulan erinäiset edellytykset ovat vielä asteella, joka on vielä kaukana siitä, että voisi puhua **selvästä vallankumouksellisesta tilanteesta.** Ei ole ollenkaan epäilemistä, etteikö vallankumouksellisen pulan kasvamisen edellytykset ole Puolassa paljon edullisemmat kuin enemmistössä kapitalistisia maita: taloudellinen pula on syvempi, Puolan porvariston varat ovat pienemmät, maatalouspulan kietoutuminen teollisuuspulaan on erikoisen terävä, proletaarinen, talonpoikainen ja kansallinen vapausliike ovat proletaariselle vallankumoukselle edullisella tavalla kietoutuneet toisiinsa. Sitä suurempi merkitys on perustavalla subjektiivisella tekijällä — kommunistisella puolueella liikkeen johtajana ja järjestäjänä, johdattaen joukkoja vallankumoukselliseen ulospääsyyn pulasta, välittömään taisteluun vallasta.

Puolueen V puoluekokouksen jälkeen (syyskuussa 1930), joka päätti puolueen vakauttamisen ja määritteli sen taktillisen linjan, voimistui puolueen johtava osuus vallankumouksellisissa liikehtimisissä, sen aktiivisuus lisääntyi ja sen vaikutus joukkoihin kasvoi. Puolueen huomattavammat saavutukset ovat olleet:

1) Vaalikamppailu, jolloin ennen kuulumattomasta terrorista huolimatta puolueen onnistui kerätä fasismivastaisten vaalilistojen alle 40 tuh. allekirjoitusta, levittää 4½ milj. erilaisia julkaisuja, asettaa n. 700 vaalikomiteaa, joista 200 talonpoikain komiteaa jne. 2) Taloudellisten taistelujen järjestäminen huomattavassa määrässä, erityisesti Ylä-Schlesiassa ja Lodzin kutomoteollisuusalueella. 3) Huomattavat saavutukset työssä työttömäin keskuudessa. Työttömäin komiteain luku on lisääntynyt 10—15:sta 48:n. 4) Berliinin talonpoikaiskongressin yhteydessä asetettiin 200 talonpoikaiskomiteaa ja suoritettiin laaja valistuskamppailu maaseudulla. 5) Lutskissa ja Lodzissa ohranan suorittamien rääkkäysten johdosta kävi puolue laajan kamppailun fasistista terroria vastaan. 6) Puoluetyö armeijassa on parantunut, ollen kuitenkin vielä heikkoa tilanteen vaatimuksiin verrattuna. 7) Kansallisen vapausliikkeen alalla on puolue parantanut työtään sekä Länsi-Ukrainassa että juutalaisten työtätekevien joukkojen keskuudessa, mutta ei ole silti ollut aina tilanteen tasalla, niinkuin Länsi-Ukrainan tapaukset osottivat.

Puolueen yleisenä heikkoutena on, huolimatta taloudellisten vaatimusten entistä paremmasta konkretisoimisesta ja paremmasta yhteisrintaman alhaalta käsin sovelluttamisesta, että ei ole onnistuttu vielä saamaan täydellistä käännettä itsenäisten taloudellisten taistelujen järjestämisessä. Sa-

ma koskee myös maaseutua. Joissakin piireissä, erityisesti Dombrovskin ja Lodzin piireissä, ei ole juurittu vielä kokonaan pois osassa puolueen aktiivia ilmenevää opportunistista horjumista suhteessa sosialifasisteihin. Toisinpaikoin häiritsee yhteisrintaman sovelluttamista myöskin useissa alimmissa järjestöissä esiintyvä lahkolaismainen suhtautuminen sosialidemokraattisiin työläisiin. Järjestelmällinen taistelu näitä virheitä vastaan on välttämätön ehto ennenkuin voidaan vallata työväenluokan ja talonpoikain perusjoukkojen enemmistö.

Puolueen jäsenistön kokoonpano on hiukan parantunut. V puoluekokouksen jälkeen on jäsenmäärä myös suurentunut sisä-Puolassa. Noin 7000 on niistä vankilassa. Puolueen iskutehtävänä on laajentaa puolueen proletaarista pohjaa, kääntää kasvot suuria tehtaita päin, ratkaisevasti kohottaa aktiivisuutta alhaalta käsin, erityisesti naisten aktiivisuutta, sodan vaaran yhteydessä kaksinkertaistuttaa puolueen jäsenluku ja sovelluttaa se organisatoorisesti sodan varalta. Viime mainitussa suhteessa merkitsi tammikuussa pidetty KK:n pleenumi huomattavaa parannusta.

Huolimatta erinäisistä saavutuksista jäävät nuorisoliiton ja vallankumouksellisen ammattiliitto-opposition organisatoorinen kokoonpano hyvin heikoiksi. Fasistisen terrorin oloissa on Puolan Kommunistinen puolue organisatooriselta vaikutukseltaan joukkopuolue, mutta tämän vaikutuksen ja sen organisatoorisen vahvistamisen välillä vallitsee vielä epäsuhde.

Puolueen V puoluekokouksessa sanoutui paras osa Kostrev-Varskin oikeisto-ryhmän kannattajia irti tästä ryhmästä, jonka jälkeen puolue kulkee nyt lujana ja yhtenäisenä kohti ratkaisevia tehtäviä. Oikeistoryhmän johtajia kannattaa enää vain mitätön ryhmä joko puolueesta erotettuja tai eronneita, jotka nyt taistelevat puoluetta vastaan. Puolueen yhtenäisyys on takeena sen taistelukyvystä. Se takaa vallankumouksellisen nousun edelleen kehittymisen sen eteen tulevissa ratkaisevissa taisteluissa.

Tiellä kansanvallankumoukseen Saksassa.

Kansainvälisen tiedonantolehden, Inprekorin 9.5.31 numerossa on tov. E. Vargan tavanmukainen neljännesvuosikatsaus maailman talouteen. Saksaa koskevassa kohdassa osotetaan, että maaliskuu ei tuonut odotettua helpoitusta kriisiin. Eikä eräiden porvarillisten talousmiesten arvelulle, että kriisistä olisi siirrytty lamaannukseen, ole mitään tukea tosiasioissa. Työväen ostokyky on yhä laskenut. Virkamiesten palkkoja alennettiin. Maatalouden tulot laskivat 10 pros. alle viimevuotisen. Niin väestön kuin teollisuudenkin kulutuskyky aleni yhä. Rekannustoiminta ei osota vilkastumista. Viennin lisääntymisen toiveita ei ole. Tämä vuosi tulee edelleen olemaan kriisivuosi.

Yli ⅓ amm.järjestyneistä on työttöminä. Koko työväestä on työssä vain 40 pros. Työttömäin avustuksia on vähennetty. Sosdemit huijaavat puhumalla 40 tunnin työviikosta, joka — vaikka se toteutettaisiin mihin kapitalitit eivät suostu — voisi antaa työtä vain 6 pros:lle työväestä, ja samalla vain jakaisi kuormaa työtätekevien kesken sillä palkat alenisivat. Sitäpaitsi koko heidän "kansainvälinen" ohjelmansa on pelkkää petosta; siitä vain **puhutaan** — taistelusta sen puolesta ei puhettakaan. Eikä porvaristo sellaiseen suostu — se tahtoo "alentaa tuotantokuluja", yksinkertaisesti pienentää palkkaa. Julistaa sitä kursailematta.

Maataloutta on "autettu" korkeilla tulleilla, tuontikielloilla y.m.s. josta on ollut seurauksena, että Saksasta on tullut eristetty saari, missä maataloustuotteiden hinnat ovat verrattain korkeat ja yhä korotetaan tulleja, supistetaan väestön ostokykyä. — Teollisuusherrain ja agraarien edut ovat tässä ristiriidassa keskennään. Edelliset tahtoisivat vetää Unkarin, Jugoslavian ja Rumanian tulliliittoon; agraarit selittävät, että se merkitsisi Saksan maataloudelle (lue: suurtilallisille) "varmaa kuolemaa", s.o. etujen menestystä. Jopa agraarit vastustelivat Saksan-Itävallan tulliittoakin, vaikka taipuivat siihen. Ja teollisuusherrat ovat suostuneet tulleihin, joten ristiriitaa ei saa liiotella. — Maatalouden tilaa valaisevat tiedot, että apulantain käyttö on vähentynyt 20, jopa 35 pros. Maanviljelyskoneiden ostot pienenneet 25 pros. verr. v:een 1927/28.

Tov. Vargan yhteenveto: "Väite, että helmikuussa saavutettiin kriisin syvin kohta Saksassa ei vain sesonkikannalta, vaan myöskin konjunktuurikannalta, ei ole millään tosiasioilla todistettavissa. Kaikkien laajojen väestöryhmien ostokyvyn voimakas lasku rinnan vähittäishintojen mitättömän alenemisen kanssa vaikuttaa kriisin jatkumisen suuntaan."

* * *

Kominternin XI plenumissa tov. Thälman selosti Saksan KP:n tehtäviä ja tilaa. Kun lehdessämme (N:o 4) oli Saksasta selostus, esitämme tässä vain lyhyesti uusia seikkoja. Uuden vallankumouksellisen nousun tosiasioita on: lakot, joukkojen liittyminen fasastivastaiseen liittoon, sosdem työläisten erkaneminen johtajistaan ja petturipuolueesta, fasistien sisäiset hajaannusilmiöt ja KP:n org.kasvu, SdP:n joukkovaikutuksen väheneminen vähentää myös sen merkitystä porvaristolle joukkojen rauhotuskeinona ja noskein hallitukseenpääsyn tilaisuuksia. Heitä siedetään vielä Preussin, mutta ei tarvita valtakunnan hallituksessa.

Natseja (Hitler-fasisteja) ei myöskään oteta hallitukseen; osaksi ulkopoliittisista syistä, mutta etupäässä siitä syystä, että ne eivät ole vastanneet toiveita, eivät ole saaneet lisääntyvää kannatusta, mikä on kompuolueen ansio. Porvaristo odottaa nyt apua "Teräskypärältä" (joka toukok. lopulla on järjestänyt paraateja). KP on saanut joukkoja yhä paremmin käsittämään, että olisi itsemurhaa sallia fasistien esteettä kehittää väkivaltaansa. Mutta yhä on fasistidiktatuurin toimeenpanon vaara reaalinen. Puolueen on tarkasti seurattava joka askelta siirtymisessä fasistidemokratiasta fasistidiktatuuriin. Tämä kylläkään ei merkitse fasistivallan luokkasisällön muutosta, sillä kumpikin ovat finanssipääoman diktatuurin muotoja, mutta silti on tärkeä joukkojen taistelu porvariston avointa väkivaltaa vastaan.

Saksan tilanteen erikoisuus nyt on juuri fasistikomennon toimeenpanon pyrkimys. Diktatuurinsa lujittamisessa tarvitsee finanssipääoma myös sosfasistien apua, jotka ovat sen tärkein tukikohta. Fasistisia toimenpiteitä viime aikoina on kompuolueen valtiopäiväedustajain valtuuksien riistäminen, jota seuraa satoja oikeusjuttuja niitä vastaan. Pitkin Saksaa kielletään mielenosoituksia. Kommunistilehtiä lakkautetaan, oikeusvainot kiihtyvät. Presidentin määräyksellä on julistettu piiritystila, joka pakottaa vallankumouksellisen työväenliikkeen puollegaaliseen tilaan. Ennakkosensuuria sovelletaan. Tilanne muistuttaa imperialistisen sodan pahempia aikoja. Karl Liebkneht-taloon (KP:n KK:n toimistoon) suoritettiin poliisihyökkäys, — jossa mitään etsittyjä "todisteita" ei löydetty. Kaikki tämä merkitsee kansalaissodan kehkeytymistä.

Ryhtyessään selittämään fasismin ja sosfasismin suhteita lausuu tov. Thälman, että siinä suhteessa on ennen tehty suuria virheitä. Oikeistovirhe on ollut se, kun joku on konstruoinut periaatteellista ristiriitaa niiden kesken ja toinen vaarallinen virhe tehty, kun on sekotettu ne yhteen. "Natsit" ovat yhä vaarallinen joukkoliike ja sosfasistit koettavat niiden kanssa kilpaillen osottaa porvaristolle, että kykenevät hekin käyttämään väkivaltaa työväkeä vastaan. Niiden "Tasavallanlippu" järjestön johtaja Hörsing järjestää parillaan uutta suojeluskuntaa, "shufo", aseelliseen taisteluun

työväkeä vastaan. (Muistetaan Puolan sosfasistien aseellinen esiintyminen työväkeä vastaan Vappuna 1929).

Tov. T. toteaa, että on olemassa objektiiviset edellytykset vallankumouksellisen tilanteen kehittämiselle, mutta kompuolueen on se luotava joukkotaisteluita kehittämällä. On muistettava, että kapitalismia ei voida kukistaa murskaamatta sosdemokratiaa. Kompuolue on ainoa antikapitalistinen puolue ja sen on noudatettava tarkkaa hyökkäävää politiikkaa.

Taistelussa fasismia vastaan on tehty virheitä. Aluksi huudettiin vain: Lyökää fasisteja! — mutta kun fasismi kasvoi joukkopuolueeksi, oli tärkeä järjestää myös voimakas ideologinen kamppailu. Siinä on jo saavutettu tuloksia, osataan lähestyä fasistien pimittämiä joukkoja. Hitleriläisten menestys perustui niiden demagogiseen uhoamiseen, että ovat Young-plaania vastaan. Vaaliohjelmallaan viime syksynä KP osotti Saksan kansan todellisen vapautumisen tien. Joulukuussa teki puolue päättävän taktillisen käänteen, alkoi laajan joukokamppailun fasisteja ja sosfasisteja vastaan. Valtiopäivillä esitettiin ehdotuksia, että Saksa lakkaisi suorittamasta Young-plaanin edellyttämiä maksuja, että se eroaisi Kansain Liitosta ja, että pantaisiin erikoinen vero miljoneereille. Äänestämällä näitä vastaan paljastivat "natsit" niin pahasti itsensä, etteivät osanneet muuta kuin — lähteä pois valtiopäiviltä!

Sen kautta tuli sosdemeille kommunistien kanssa enemmistö. Sosdemit paljastettiin miljoneerivero-kysymyksessä: syksyllä ne äänestivät sen puolesta, mutta nyt vastaan — kun se uhkasi tulla päätökseksi. Esitettiin poliisimäärärahojen kieltämistä Thüringin ja Braunschweigin fasistihallituksilta; sosfasistit äänestivät ehdotusta vastaan. Esitettiin ehdotus Vapun julistamisesta juhlapäiväksi; sosfasistit äänestivät vastaan. Muita samanlaisia näytteitä saatiin myös. Joukkojen tyytymättömyys sosdem johtoa vastaan kasvoi, ja nyt, toukok. lopulla saavat ne puoluepäivillään koettaa selittää menettelyään. Suurten joukkojen eroaminen s-d. puolueesta todistaa jo kompuolueen menestystä taistelussa sosfasisteja vastaan. Erikoisen tärkeä on paljastaa "vasemmisto"-nosket työväenluokan mitä vaarallisimmiksi vihollisiksi. On merkittävä lukuisia tapauksia, jolloin sosdem työläiset ovat nousseet puoluejohtoaan vastaan ja yhdessä kommunistien kanssa ottaneet osaa taisteluihin fasisteja vastaan, samoin lakkoihin, joista johto on niitä kieltänyt.

Esittämällä kansanvallankumouksen tunnuksen Marxin ja Leninin mielessä on puolue asettanut konkreettisesti proletariaatin ja puolproletaaristen sekä keskiluokkain eteen kysymyksen sosialistisen Saksan luomisesta. Sillä lipulla, ja pitäen esillä sosialismin valtavia saavutuksia SSSR:ssä, jotka konkreettisesti todistavat sosialismin etevämmyyden kapitalismin rinnalla, käy puolue taisteluun joukkojen etupäässä.

Talvella oli taantumuksellisessa "Hamburger Nachrichten" lehdessä kirjoitus, jossa sanottiin: "Bolshevismi Saksassa merkitsee bolshevismia koko Europassa... Jos Moskovassa tulee olemaan bolshevikkihallituksen poliittinen ja Berlinissä sen työkeskus, niin 5-vuotisplaanin toteuttaminen on lapsenleikkiä... Silloin järkkyisi maailma perusteitaan myöten..."

Saksa on kapitalistisen ketjun heikoin rengas ja Saksan proletariaatti sekä sen kompuolue on maailman proletaarisen vallankumouksen kehittymisen vahvimpia renkaita. Tehtävämme on selvä. Edessä on valtava taistelu. Eteenpäin uusiin voittoihin suuressa, ratkaisevassa taistelussa.

* * *

Saksan Kommunistipuolueen työstä maaseudulla on tov. Thälman pitänyt huomattavan puheen Oldenburgin vaalitaistelussa. Siinä hän osotti kuinka hallitus agraaripolitiikallaan suorittaa kansalta kiskotuista varoista 4 miljardia markkaa "avuksi" tilanherroille ja kulakeille.

Se politiikka vie tuhoon työtätekevät talonpojat. Oldenburgissa esim. on 34 tuhannella pientalonpojalla, s.o. puolella koko maalaisväestöstä 15½ tuh. ha maata. Talonpojat, joilla on 2—5 ha maata niistä (11,411), on vain 36,800 ha maata — 84:llä tilanherralla on lähes 4 kertaa enemmän maata kuin 34 tuhannella alle 2 ha omis-

tavalla talonpojalla. Jo Engels sanoi, että suurliikkeet murskaavat pienet niinkuin veturi käsikärryt. Numeroilla osottaa tov. T. kuinka hallitus suosimalla suurviljelijöitä köyhdyttää työtä tekevät maalla ja kaupungissa.

Kommunisteja vastaan agiteerataan häpeämättömällä valheella, että muka kommunistit ottavat talonpojalta maan ja karjan, sulkevat kirkot j.n.e. Porvarillisen hallituksen ulosottomies — se riistää nyt Saksan työtätekeviltä talonpojilta viimeisen lehmän ja maan. Maanviljelyskonetehtaat ja apulantayhtiö kiskovat talonpojalta selkänahan monopolihinnoillaan. Kapitalistimaissa supistetaan kylvöalaa, Neuvostoliitossa laajennetaan. Tov. T. esittää tilastonumeroita Neuvostovallan maapolitiikasta, osottaa kuinka Neuvostovalta takavarikoi tilanherrain maan ja antoi talonpojille, kuinka työväen ja talonpoikainhallitus edistää maanviljelystä ja auttaa viljelijöitä. Pientalonpojat, jotka eivät yksin voi hankkia traktoreita ja suuria maanviljelyskoneita, yhtyvät koltalouksiksi. Maaseutua sähköistetään. Pientalontalonpoika on neuvostomaassa lakannut olemasta riistämisen esine.

Kapitalistimaissa on traktori vain suurtilallisten saatavissa. Neuvostoliitossa ovat traktorit miljoonien talonpoikain käytettävänä. Tulokset alkavat jo näkyä. Tsaarin aikana arvioitiin talonpojan tulo keskimäärin 242 rpl. Koltalouksissa on talonpojan keskiansio jo 500 rpl. vuodessa. Sellaista saa aikaan pien- ja keskitalonpoikain vapaaehtoinen yhteenliittyminen.

Agraarikriisi Saksassa asettaa pientalonpojan eteen vaihtoehdon; joko yhdessä kommunistien kanssa vaputusohjelmamme perusteella ja taistellen viedä se voittoon, jolloin pääsee kylvämään traktorilla, tai kulkea porvariston, fasistien mukana joutua traktorin alle, tuhoutua. Saksan Kompuolue kutsuu työläisiä ja palveluskuntalaisia tukemaan talonpoikain taistelua.

Toukokuun 14-15 p. hyväksytyssä maaohjelmassa sanotaan:

Pienten ja keskitalonpoikain, puutarhurien ja kalastajien velat ovat väh. 5 miljd. mk. Me vaadimme tämän velkataakan poistamista.

Työtätekevät talonpojat maksavat vuosittain pankeille ja koronkiskureille väh. 500 milj. mk. velkain korkoja. Pois tämä finanssipääomalle menevä vero.

Pientalonpoikain välittömät verot ovat väh. 150 milj. mk. Se vero on poistettava ja alennettava keskitalonpoikain veroja.

Välilliset verot, jotka tuntuvat pientalonpoikain ostoksissa ja vähentävät maantuotteiden menekkiä työvåelle merkitsevät 5 miljd:n mkn taakkaa kansalle. Me vaadimme niiden poistamista.

Työtätekevät talonpojat maksavat väh. 400 milj. mk. vuokraa. Me vaadimme tämän suurmaanomistajille menevän veron poistamista.

18,000 suurtilaa omaavat 5,2 milj. ha. maata, metsää lukuunottamatta. Me vaadimme suurmaanomistajain maan takavarikoimista ilman mitään korvausta ja maan maksutonta antamista vähämaisille talonpojille ja heidän pojilleen.

Hallitus maksaa Itä-Preussin tilanherroille, kulakeille ja pankeille 2½ miljd. mk. n.s. "Itä-apua". Me vaadimme valtioapua työtätekeville talonpojille ja näiden 2½ miljardin antamista ainoastaan työtätekeville.

Rehujen ja teollisuustuotteiden tullit kohottavat talonpoikaistalouden menoja 40 pros. Me vaadimme kansanvastaisten tullien poistamista.

Työttömyyden takia on kansan ostokyky vähentynyt 5 miljd. mk. Työttömyyden poistaminen kohottaisi maataloustuotteiden menekkiä 40 pros. Me vaadimme kommunistien työttömyysohjelman viipymätöntä toteuttamista. Hallitus ja valtiopäivät ovat säätäneet lakeja, joiden mukaan työttömyydestä kärsivät kyöhät talonpojat ja kalastajat eivät saa mitään työttömyysapua. Talonpojat eivät jaksa maksaa vanhojen elatukseen tarvittavia summia. Vanhoille ja sairashoitoon menee vuosittain 500 milj. mk. Me vaadimme valtion vakuutusta vanhoille ja sairaille talonpojille ja kalastajille.

Työnantajat hyökkäävät työväen ja palveluskuntalaisten työpalkan kimppuun, pyrkien alentamaan niitä 10-30 pros.

Se merkitsisi uutta kansan ostokyvyn alenemista 4-5 miljd. mk., vähentäisi maan-

tuotteiden menekkiä 30-40 pros. ja supistaisi pientalonpoikain tuloja. Työtätekeväin talonpoikain täytyy sen takia kompuolueen ja vallankumouksellisen ammatillisen opposition johdolla kannattaa proletariaatin taistelua. On taisteltava joka pennin palkanalennuksia vastaan.

Youngin plaanin maksujen suoritukseksi kiskovat Saksan kapitalistit työtätekevältä kansalta 2 miljd. mk. vuodessa. Me vaadimme näiden maksujen lopettamista.

Työtätekeväin maalaisten on kompuolueen johdolla noustava taisteluun näiden vaatimusten puolesta. Ainoana näiden vaatimusten toteuttamisen takeena on yhteinen taistelu kapitalistisen valtion kukistamiseksi ja työväen-talonpoikain hallituksen aikaansaamiseksi, s.o. vapaan sosialistisen Neuvosto-Saksan puolesta.

Vaatimusten esittäminen paperilla ei vielä merkitse niiden toteuttamista. Talonpoikaisjoukkojen on itsensä noustava kompuolueen johdolla ja yhdessä koko vallankumouksellisen talonpoikaiston kanssa ratkaisevaan taisteluun. Me kutsumme koko Saksassa taisteluun työn ja maan saannin sekä leivän puolesta. Niin hyvin työläisille ja työläisnaisille, miljoonille työttömille, virkailijoille ja kaupungin keskiluokille, kuin myös köyhäin talonpoikain miljoonaisille joukoille lyö vapautuksen hetki kansanvallankumouksen, sosialistisen proletaarisen vallankumouksen voittaessa.

Tilastojen mukaan (1927) on Saksassa 2,465 miljoneeriä. Nämä loiset omistavat 5½ miljd. mk. Rahapussin diktatuuri! Sellaisille ei tule olemaan paikkaa sosialismin ja proletaarisen diktatuurin maassa. On kaksi kansaa; rikkaitten kylläisten, mitättömän vähemmistön mailma, ja köyhien, nälkäisten miljoonien mailma. Näiden kahden rintaman kesken on ratkaiseva taistelu kiertämätön. Eteenpäin kompuolueen johdolla uusiin taisteluihin ja uusiin voittoihin!

Toukouk. lopulla esitti Saksan Kompuolue laajan työttömäin ohjelman, jossa osotetaan, kuinka porvarit, kansallissosialistit ja sosialifasistit ovat osottautuneet täysin kykenemättömiksi pidättämään työttömyyden romahduksellista kasvua. Syy nälkään ja puutteeseen on kapitalistisessa järjestelmässä.

Kommunistipuolue vaatii 7-tuntista työpäivää ja 40-tuntista työviikkoa säilyttäen täyden palkan, vanhojen eläke-ikää alennettavaksi 60 vuoteen ja eläkkeiden korottamista, palkkojen kohottamista ennalleen (työttömyyden aiheuttamat menetykset ovat 4 miljardia ja osa työttömyyden takia 1 miljd.) Työmaiden sulkeminen on kiellettävä, työstä erottamiset lopetettava. Työhön otto järjestettävä työväen ja työttömäin valitsemain edustajain kontrollin alaisina toimivain toimistojen kautta.

Vaaditaan rakennettavaksi vuosittain 300,000 uutta asuntoa. Rautateiden korjaus pantava käyntiin. Rakennettava teitä ja sähköratoja. Varat on hankittava verottamalla miljoneerejä ja suuria voittoja, takavarikoitava ulkomaille pyrkivät pääomat, lopetettava sotatarkoituksiin ja poliisin sotilaallistuttamiseen menevät maksut.

Ohjelmassa sanotaan: "Ylpeydellä me kommunistit, kehoitamme työtätekeviä joukkoja kääntämään katseensa SSSR:ään. Tässä voittoisan vallankumouksen maassa, jossa valta on työläisten ja talonpoikain käsissä, ei ole työttömyyttä. Siellä on teollistuttamisen, yhteiskunnallisen ja sivistyksellisen rakennustyön valtava nousu."

"Taistelussa miljoonat Saksan työläiset oppivat ymmärtämään, että taistelu leivän puolesta on samalla taistelua vallasta. Taistelu työn ja leivän puolesta merkitsee taistelua proletariaatin vallan, sosialismin, kansanvallankumouksen ja Neuvosto-Saksan puolesta".

S.

B. B.

Sosialismin kaudesta ja sosialismin perustan rakentamisesta.

(Suomennos)

Olemme uuden talouspolitiikan uudessa ja viimeisessä vaiheessa, joka ratkaisevasti eroaa nepin ensi vaiheesta. Tämän uuden vaiheen peruserikoisuus on ennenkaikkea sosialismin hyökkäyksessä koko rintamalla. Sosialismin hyökkäys on jo vienyt taloudellisten ja luokkasuhteiden perusteelliseen muutokseen verrattuna vallankumouksemme kehityksen ensimäisiin etappeihin. Ensikerran vallankumouksemme kehityksen historiassa olemme saavuttaneet sosialistisen sektorin **absoluuttisen** yliotteen kansantaloudessa. Juuri tämä merkitseekin, että me olemme siirtyneet **sosialismin kauteen.** Näin luonnehti nykyistä etappia tov. Stalin puolueemme XVI edustajakokouksessa jo viime vuonna. Nykyistä etappia ei voi ollenkaan ymmärtää, ellei näe tätä perusteellista muutosta mikä eroittaa sen vallankumouksemme aikaisemmista etapeista.

Sosialismin rakentaminen luonnollisesti alkoi maassamme heti Lokakuun vallankumouksen ensimäisestä päivästä, mutta kuitenkin on olemassa perusteellinen eroavaisuus tämän sosialismin rakentamisen ensimäisen ja nykyisen vaiheen välillä.

Vallankumouksen ensimäisinä vuosina Lenin väsymättömästi puhui siitä, että jos me yhdeltä puolen siirrymmekin sosialismin kehityksen tielle, niin toisaalta me olemme vielä kaukana, hyvin kaukana niin sosialismin rakentamisesta kuin myöskin sosialistisen talouden **perustan** rakentamisesta.

Alkaen työläiskontrollin toteuttamisesta teollisuudessa ja teollisuuden hallitsevain kukkulain valtaamisesta, puolue jo 1918 alkoi sosialistisen talouden perustan muodostamisen teollisuudessa. Työläiskontrollista työläishallintoon siirtymisen Lenin arvioi suureksi askeleeksi sosialistisen perustan luomisessa.

Huomattavasti vaikeampi ja monimutkaisempi on kysymys sosialismin rakentamisesta maaseudulla.

«Jos me teollisuudessa, — puhui tov. Lenin, — kohtasimme tällaisia suuria vaikeuksia, jos me siellä olimme pakotetut kulkemaan tämän monista pitkältä tuntuvan, mutta itseasiassa lyhyen tien, työläiskontrollista työläishallintaan, niin enemmän jälellejääneellä maaseudulla meidän täytyi suorittaa paljon suuremmassa määrin valmistavaa työtä.» (Lenin, Kootut teokset, XV nidos, siv. 538.) — «Nyt me olemme tehneet ensimäisen ja mitä suurimman sosialistisen vallankumouksen askeleen maaseudulla. Lokakuussa me emme tätä voineet tehdä,... me saavutimme nyt sen, että sosialistinen vallankumous maaseudulla on alotettu... Ja maaseututalous, maaseutuköyhälistö, liittyen johtajiinsa, kaupungin työläisiin, vasta nyt tarjoaa lopullisen ja lujan perustan todellista sosialistista rakennustyötä varten.» (XV, siv. 540, 541.)

Tällä tavoin jo v. 1918 Lenin mitä selvimmin kuvasi sosialismin perustan luomissuunnitelman, jonka toteuttaminen alkoi sosialistisesta rakennustyöstä teollisuudessa ja jonka jo v. 1918 tuli siirtyä myöskin maatalouden alalle.

Taloudellisen rakennustyön mahtavaa suunnitelmaa ei voitu toteuttaa

tällä etapilla senvuoksi, että oli lyötävä takaisin kansainvälisen imperialismin hyökkäys. Jouduttiin sotakommunismin kauteen, jolloin pääkysymyksenä oli kysymys proletariaatin diktatuurin säilyttämisestä. Näinä vuosina taistelu taloudellisen perustan puolesta sisältyi taisteluun leivästä, polttoaineesta ja taisteluun nälkää, kylmää ja täitä vastaan.

Sotakommunismin kausi loppui vihdoin voittoomme kapitalisteista ja tilanherroista. Kuinka puolueemme määritteli taloudellisen kehityksen yhteenvedot sosialismin rakentamisen mielessä sotakommunismin päätyttyä? Tämän yhteenvedon määrittelee Lenin, osoittaessaan, että maassamme «on kapitalismi murskattu, mutta sosialismia ei vielä ole». Lenin osoittaa ne suuret vaikeudet, jotka ovat edessämme sosialismin rakentamisessa «rauhan» aikajaksolla. Nämä vaikeudet sisältyvät siihen, että me emme vielä luoneet omaa, sosialismin taloudellista perustaa; että maassamme on vallitsevana pikkuporvarillinen alkuvoimaisuus sikäli kuin vallitsevana on pientalonpoikaistalous. Lenin määritteli tilanteen sotakommunismin lopussa seuraavasti:

«Niin kauan kun me elämme pientalonpoikaismaassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunismille. Tämä on välttämätöntä muistaa. Jokainen, joka tarkasti seuraa maaseudun elämää, verraten sitä kaupunkielämään, tietää, että kapitalismin juuria me emme vielä irtireväisseet ja sisäiseltä viholliselta pohjaa ja perustaa emme räjäyttäneet. Viimemainittu nojaa pientalouteen, ja sen murskaamiseksi on yksi keino — siirtää maan talous, myöskin maatalous, uudelle teknilliselle perustalle, nykyajan suurtuotannon teknilliselle perustalle... Me olemme heikompia kuin kapitalismi, ei vaan maailman mitassa, vaan myöskin maamme sisällä... Tämän me käsitimme ja viemme asiankulun siihen, että taloudellinen perusta siirtyisi pikkutalonpoikaisesta suurteollisuuteen. Vain silloin, kun maa tulee sähköistettyä, kun teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle tulee muodostettua nykyaikaisen suurteollisuuden teknillinen perusta, vain silloin me voitamme lopullisesti.» (XVII, siv. 427, 428).

Tällaiset olivat «yhteenvedot» sotakommunismista sosialismin perustan rakentamisen mielessä.

Uuden talouspolitiikan ensimäisinä vuosina tämä Leninin sotakommunismin lopulla tekemä arvio pysyi täydelleen voimassa. Mikä oli Leninin mukaan vallitsevana kansantaloudessamme v. 1921?

«Kysytään, mitkä ainekset ovat vallitsevina? Selvä asia, — vastaa Lenin, — että pikkutalonpoikaisessa ympäristössä vallitsee, eikä voi ollakaan vallitsematta, pikkuporvarillinen alkuvoimaisuus: enemmistö ja ääretön enemmistö maanviljelijöitä, — pieniä tavarantuottajia.» (XVII, siv. 203.)

Kysymys on siitä, — mitä myöskin Lenin painostaa, — voimmeko me alistaa tämän pikkuporvarillisen alkuvoimaisuuden tai tämä pikkuporvarillinen alkuvoimaisuus alistaa meidät.

Lenin luonnehtii taloudellisen rakenteemme ylimenokaudeksi, että siinä on aineksia, osasia, kappaleita kapitalismia ja sosialismia. Tämän lisäksi hän laski, että tällä kaudella, talousrakenteen kannalta katsoen, korkeampana muotona esiintyy maassamme valtiokapitalismi. «Valtiokapitalismi on **taloudellisesti** verrattomasti korkeampi, kuin meidän nykyinen taloutemme...» — puhui Lenin. (XVIII, 1 osa, siv. 206.)

Totta kyllä, vallankumouksemme toteutti kolme muuta tehtävää. Neljässä vuodessa se suoritti sellaisen porvarillis-demokraattisen vallanku-

mouksen, jota ei ole voinut suorittaa yksikään muu maa maailmassa. Neljässä vuodessa lakaistiin koko feodaalis-tilanherrain roska, mikä oli kokoontunut 400 vuoden kuluessa. Toiseksi, vallankumouksemme kykeni löytämään ja toteuttamaan vallankumouksellisen ratkaisun imperialistisen sodan lopettamiseksi. Kolmanneksi, muodostimme ensikerran maailmassa neuvostovaltion, pannen tällä alulle uuden aikajakson ihmiskunnan historiassa. Mutta neljäs, ja taloudellisesti perustehtävä, — sosialistisen talouden perustan luominen, — ei ollut vielä ratkaistu.

Puolueen XI edustajakokouksessa heitettiin tunnus perääntymisen lopettamisesta, hyökkäyksen alkamisesta yksityistaloudellista pääomaa vastaan.

Uuden talouspolitiikan alkamisesta on kulunut 10 vuotta, ja vasta nyt, kun mahtavan sosialistisen rakennustyön tuloksena olemme saavuttaneet nepin viimeisen vaiheen, voimme sanoa, että pikkuporvarillinen alkuvoimaisuus, joka vallitsi nepin ensiasteella, ei ole enää vallitsevana, se on työnnetty syrjään. Kun vallankumouksemme ensimäisinä vuosina Lenin puhui siitä, että maassamme on vain «kappaleita sosialismista», niin nyt ensikerran vallankumouksemme historiassa sosialistinen sektori omaa **absoluuttisesti vallitsevan** aseman maassamme. Taistelu kapitalismin ja sosialismin välillä on siirtynyt **korkeimpaan** vaiheeseensa, — sosialistisen talouden perustan luomisen ratkaisevaan vaiheeseen.

Nykyhetken etapin perusluonnehtiminen on suoritettava taloudellisen rakennustyömme konkreettisten tosiasiain pohjalla.

Kokonaisuudessaan ja lopullisesti olemme **teollisuudessa** ratkaisseet probleemin «kuka kenet». Mahtavalla tempolla kehittyvä suurteollisuus on sosialismia rakentavan proletariaatin käsissä. Marx, Engels ja Lenin jatkuvasti alleviivasivat, että ilman suurteollisuutta, ilman suurta ensiluokkaisesti työskentelevää teollisuutta, ei voi olla puhetta todellisesta sosialismista. Lenin kirjoitti: «Todellinen ja ainoa resurssien lujittaminen, sosialistisen yhteiskunnan muodostamisen perusta on yksi ja vain yksi — se on suurteollisuus. Ilman tätä ei voi olla puhettakaan mistään todella sosialistisesta perustasta todellisessa elämässämme.» (XVIII, 1 osa, siv. 260.)

Tällaisen merkityksen antoi Lenin suurteollisuudelle sosialistisen talouden perustan rakentamisessa. Tämä sosialismin perus on nyt käsissämme.

Tosiasia on, että v. 1931 olemme sivuuttamassa Europan ensimäisimpiä maita valuraudan, teräksen ja hiilen tuotannon alalla. Tämän lisäksi on selvää, että maamme täytyy luoda itselleen myöskin suuri konerakennusteollisuus, jonka luominen on jo alettu ja jota ilman ei voi puhua sosialismin lujasta perustasta.

Luoda sosialismin taloudellinen perusta merkitsee, luoda ensiluokkaisesti työskenteleviä jättiläis-teollisuuslaitoksia. Tällaisia voimme jo tällä hetkellä luetella useita. Rostovin maatalouskonetehdas, Stalingradin traktoritehdas, Kertshin metallurginen tehdas, Sähkötehdas Moskovassa, naftalaitteet Bakussa ja muissa kaupungeissa, Balahnon paperikombinaatti, joukko kemiallisia ja sähkötehtaita j.n.e. Nämä ovat jo tähän mennessä käyntiin laskettuja tehtaita. Vuosi 1931 antaa vieläkin suuremmat saavutukset. 817:sta uuden rakennustyön objektista v. 1931 alkaa työskentelynsä 518 tuotantolaitosta, joiden keskimääräinen suuruus on huomattavasti suurempi kuin aikaisemmin.

Nämä suuret saavutukset teollisuuden rakennustyön alalla merkitsevät, että vallankumouksen kehityksen nykyisellä asteella teollisuus on muodostunut sosialismin lujaksi tueksi maassamme.

Nykyisen etapin luonteenomaisempana piirteenä ei kuitenkaan esiinny sosialismin mahtavat voitot yksistään teollisuuden alalla. Myöskin maataloudessa tapahtuva voimakas sosialistisen talouden peruskiven paikoilleen asettelu on vetänyt Kautskyn ja muiden sosialifasistien huomion puoleensa, jotka koettavat todistella sosialistisen rakennustyön ja kollektivisoimisen edistymisen mahdottomuutta maaseudulla. Elämä ja sen kehitys maaseudullamme puhuu kuitenkin kokonaan toista. 1 päivänä toukokuuta v. 1931 mennessä oli maaseudun kollektivisoimisprosentti kohonnut 48,6 %, mikä merkitsee, että kollektiiviset taloutemme yhdistävät noin 12 milj. talonpoikaistaloutta. Tämä luku ylittää koko taloupoikaistalouksien kokonaisluvun niin Saksassa kuin Ranskassakin. Vuoden 1931 loppuun mennessä karjatalous-neuvostotilojen pinta-ala kohoaa 54 milj. hehtaariin, mikä on suurempi kuin koko Saksan kokonaispinta-ala. Kuluvana syksynä täysin kollektivisoituu tärkeimmät viljaa tuottavat piirimme, mikä merkitsee kulakiston luokkana likvideeraamista näillä alueilla. Kollektiivisten talouksien perusmuodoksi on tullut maatalousartteli. Keskivarakas talonpoikaiston peruskerros on kääntynyt ratkaisevasti sosialismin tielle. Kollektiivisten talouksien keskinkertainen suuruus kasvaa kaikissa piireissä. Kaikki tämä merkitsee sosialismin voittokulkua maaseudulla. Jättiläistempoin luomme sosialismin lujaa perustaa maaseudulla.

Jo ensiasteellaan kolektiiviset taloudet ovat osoittaneet paremmuutensa yksityistalouteen verraten. Kollektiiviset taloudet ovat avanneet tien sosialistiselle kilpailulle maaseudulla. Se, että me asetamme maataloudelle määrättyjä sekä laadullisia että määrällisiä tehtäviä, on todisteena sosialismin vaikutuksen kasvusta maaseudulla. Lopuksi teollisuutemme antaa maataloudelle huomattavan määrän tuotanovälineitä, koneellistuttaen sitä nopeasti. Tällaiset ovat sosialistisen kehityksen tulokset maaseudulla jo tänä vuonna, jolloin sosialistisen sektorin täytyy saada absoluuttinen ylipaino taloudessamme.

Myöskin kaupan alalla sosialismi on saavuttanut suuria tuloksia. Yksityiskauppa on melkein kokonaan syrjäytynyt valtion ja osuustoiminnallisen kaupan tieltä. Yksistään Tsentrosojusin kauppavaihto nousee 19 miljardiin ruplaan vuodessa. Virheellistä tämän perusteella olisi ajatella jo tällä hetkellä tuotteiden vaihtoon siirtymistä. Valtion ja osuustoiminnallisten kauppaelinten tärkein tehtävä nykyisessä etapissa on kaupan ja tavaran kiertokulun suunnitelmanmukainen järjestäminen. Vain tämän kautta voidaan valmistaa siirtyminen täydelliseen sosialistiseen tuotteiden vaihtoon.

Edelleen on nykyajan etappia luonnehtivana tosiasiana esiintyy **työttömuuden likvideeraaminen.** Tämän tosiasian merkitys käy vieläkin selvemmäksi, kun katselemme sitä maamme sosialismin kauteen siirtymisen näkökannalta. Työttömyyden likvideeraus on todiste sosialismin voitosta maassamme. Miksi työttömyys hävisi maastamme? Toisaalta senvuoksi, että työehdot asetettiin sosialistisen periaatten mukaisesti: työpäivän supistaminen 7-tuntiseksi, viisipäiväisen viikon järjestäminen j.n.e. Toisaalta siksi, että teollisuus ja suurelta osaltaan myöskin maatalous, sosialistiselle perustalle rakentuen, kehittyy äärettömän nopein tempoin. Voimakas teollisuuden kasvu samanaikaisesti maatalouden yhä laajemmin siirtyessä sosialistiseen suurtuotantoon auttoi myös työttömyyden likvidoimista.

Sosialismin kehitys maassamme antoi mahdollisuuden ensikerran tänä vuonna muodostaa **yhtenäinen finanssisuunnitelma** koko kansantaloutta

varten. Finanssisuunnitelman avulla tänä vuonna 2/3 kansallistuloista käytetään suunnitelmanmukaisesti. Tämä on sosialismin suuri voitto. Finanssisuunnitelma käsitti v.1928/29 vain 40,8 %, v. 1929/30 — 52 %, mutta v. 1931 jo 65 % koko kansallistuloista. Nämä numerot osottavat finanssisuunnitelman ominaispainon kasvua, s.o. suunnitelmanmukaisen varojen kokoamisen ja jaottelun kasvua koko kansantalouden mitassa. 77,3 % finanssisuunnitelmasta lankeaa yhteiskunnallistutetun sektorin osalle, niin tulo- kuin menopuoleenkin katsoen. Tämä osoittaa yhteiskunnallistutetun sektorin suurta vaikutusta koko kansantaloudessa, ja sitä, että sosialismi jo luo omaa kasaantumisen koneistoaan, jota se tähän mennessä ei ole onnistunut luomaan.

Yleensä suunnitelmallisuus taloudessamme, sosialististen ainesten voimistuessa, on laajentunut. Huomattava osa maatalouttakin on jo välittömän suunnitelmanmukaisuuden piirissä. V. 1931 tämä osa tulee vallitsevaksi myöskin maataloudessa. Suunnatonta, suorastaan vallankumouksellista osaa näyttelee **teollisuus- ja finanssitäydennyssuunnitelma,** jonka täydellisesti täytyy muuttaa suunnitelmasysteemimme. Kasvoi ja lujittui meidän suunnittelumme **aineellisen balanssin voima.** Tämä on kasvavan sosialismin suora todistus.

Taloudellisen kehityksen luetellut tosiseikat eittämättömästi osoittavat, että nykyinen nepin viimeinen etappi sisältää itsessään sosialismin mahtavan voiton; merkitsee ratkaisevaa, syvällistä luokkavoimien suhteen ja taloustyyppien muutosta maassamme; merkitsee sosialistisen tuotantotavan absoluuttisen ylivoiman saavuttamista, sekä sosialismin kauteen siirtymistä, mikä koko kansantalouden mitassa kehittyy, muodostaen oman eteenpäin liikunnan koneistonsa ja asettaa tehtäväksi kuluvana vuonna loppuun rakentaa oman taloudellisen perustansa — s.o. sosialismin taloudellisen perustan. tan. Siinä perusluonnekuva nykyisestä etapista, joka tekee yhteenvedon nepin kymmenvuotisesta kehityksestä.

(Jatk.)

P. VILBERT

Osuustoiminnan tehtävistä kapitalismin ja sosialismin kaudella.

Kärkevämmin kuin koskaan ennen on nyt astunut päiväjärjestykseen kahden maailman, kahden toisilleen täydellisesti vastakohtaisen talousjärjestelmän, sosialismin ja kapitalismin olemus.

Sosialistisen talousjärjestelmän laajentaessa päivä päivältä ja tunti tunnilta talouselämäänsä rakentamalla tuhansittain uusia tehtaita ja tuotantolaitoksia, kehittämällä maan sähköistämistä ja lisäämällä uusia kulkuyhteyksiä syrjäisimpiinkin seutuihin, näemme kapitalistisen talousjärjestelmän samanaikaisesti kiemurtelevan lujasti puristavan talouspulan pihdeissä, taloudellisesti voimakkaimmissakin kapitalistisissa maissa supistetaan tuotantoa ja suljetaan teollisuuslaitoksia kaikilla aloilla, sillä ei ole ostajia.

Kun meillä yhä laajeneva teollisuus sekä rakennustyö kärsii työvoiman puutetta vaatien miljoonittain uusia

työläisiä, niin samaan aikaan kymmenet ja sadat miljoonat ihmiset kapitalistisen «kukoistuksen» maissa ovat joutuneet entistäkin kurjempaan työttömyyden aiheuttamaan tilaan.

Meillä köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien kymmenmiljoonainen joukko puolueen johdolla ja neuvostojen tukemana siirtyy (enemmistö jo siirtynyt) entisestä näännyttävästä ja primitiivisestä maanviljelyksestä sosialistiseen teolliseen maatalouteen, jossa uusia kollektiivisia työmuotoja sekä tieteen ja tekniikan saavutuksia hyväkseen käyttäen laajentaa kylvöaloja ja kohottaa maan ja karjan tuottoisuutta; samaan aikaan kapitalistisissa maissa supistetaan maataloustuotantoa miljoonien nälkäisten kustannuksella, koneet, nuo tieteen ja teknikan ihmiskunnalle antamat saavutukset ovat maayhtöitten ja tilanomistajakapitalistien yksityisomistuksena ja varsinainen maataviljelevä väestö, köyhä farmari painuu yhä syvemmin velka- ja verotaakan alle.

Meillä toteutetaan ennenkuulumattomalla vauhdilla sosialistisen rakennustyön taisteluohjetta — viisivuotissuunnitelmaa — ja harppa-askelin saavutamme ja sivuutamme teknillisesti kehittyneimpienkin maitten tuotantoennätyksiä; yhtäsuurella vauhdilla kulkee kapitalistinen maailma yhteiskunnallista vararikkoa kohti. Sokeudessaan se näkee ulospääsyn uudessa ryöstösodassa, mutta samanaikaisesti yhä suuremmat työläis- ja talonpoikaisjoukot näkevät ainoana syyllisenä kurjistuvaan tilaansa, vallitsevan kapitalistisen riistojärjestelmän ja ainoana ulospääsynä tämän järjestelmän tuhoamisen.

Koska osuustoiminnalla on huomattava osuus talouselämän eri aloilla on paikallaan luoda katsaus sen tilanteeseen ja edessäoleviin tehtäviin nykyhetkellä.

Viimeisten vuosikymmenien aikana tapahtui osuustoiminnassa voimakasta kehittymistä (etenkin sen johtavissa maissa, Englannissa, Saksassa, Ranskassa j.n.e.) mikä ilmenee jäsenmäärän kasvussa ja kauppavaihdon lisäyksessä. Niinpä vuoden 1927 tilastot osottavat, että 33 maassa oli kaikkiaan 43498 kulutuskooperatiivia ja niissä 31,101,954 jäsentä, yleisen liikevaihdon ollessa 1,312,234 tuh. Eng. puntaa (punta lähes 10 ruplaa). Samana vuonna oli 18 eri maassa 93,926 maatalouskooperatiivia yhdistäen 11,644,318 jäsentä liikevaihdon ollessa 421,276 tuh. Englannin puntaa (tiedot Kooperatiivi Allianssin vuoden 1929 maaliskuun julkaisusta). Myös on mainittava se, että useissa maissa muodostettiin osuuskuntien koko maata käsittäviä keskusliittoja tukkukaupan suojaamista varten. Kuitenkin maailmansodan jälkeisinä vuosina on huomattavissa kehitysvauhdin hiljenemistä ja vieläpä takaisinpäin menoakin, jota kuvaa esim. se, että Saksassa yhdessä vuodessa (1927—28) väheni jäsenten luku 35 tuh. Siitä kuinka kulutuskooperatiivi tyydytti kuluttajien tarpeita tulkoon mainituksi se, että esim. Englannissa kaikesta kulutustarpeitten määrästä osuusjärjestöt välittivät 10 %, Saksassa 3,5 % ja Belgiassa (osuustoiminnan «luvattu» maa) jäsenistö sai osuusjärjestöltään ainoastaan 40 % tarvitsemastaan elintarvemäärästä (on otettava huomioon, että Belgiassa on järjestyneinä kuluttajina yksi neljännes kaikista työläisistä joten osuusjärjestö todellisuudessa tyydytti vain kymmenennen osan työläisten muonittamisesta). Kun vielä lisäämme, että jäsenten lukumäärä useimmissa maissa, on jatkuvasti vähentynyt (Itävallassa, Saksassa. Tshekkoslovakiassa, Norjassa, Tanskassa y.m.), voimme vetää sen johtopäätöksen, että osuustoiminnan taloudellinen kehitys kapitalistisissa maissa on saavuttanut rajaviivansa jonka yli se ei jaksa loikata. Samalla tämä yhdeltä puolelta toteaa ja

vahvistaa Marxin ajatusta, että osuustoimintaliikkeellä porvariston valtakaudella on rajotetut kehitysmahdollisuudet.

Rinnakkaisesti taloudellisen lamaannustilan kanssa on huomattavissa toinen tärkeä ilmiö, osuustoiminnan yhä voimakkaampi luisuminen vallassaolevan kapitalistiluokan etujen ajajaksi. Oli aika jolloin porvaristo suhtautui osuustoimintaan välinpitämättömästi (harvoja poikkeuksia lukuunottamatta) sillä kehittyvää kapitalismia osuustoiminta ei suuresti häirinnyt. Mutta kun eri maissa alkoi ilmetä vallankumouksellista liikehtimistä, kun kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalla kehittyi vastakohdat, jotka ilmenivät luokkataistelun kärjistymisenä työväenluokan ja riistäjien välillä, työväenluokan vallankumouksellisuuden voimistumisena ja kommunististen puolueitten lujittumisena; kaikki tämä käänsi porvariston huomion yhä enempi osuustoimintaan ja sen kääntämiseksi työväenluokkaa vastaan.

Samaan aikaan kun porvaristo alkoi taistelun köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston halvaannuttamiseksi «puolueettomilla» maalaisosuusliikkeillään, se myös alkoi kuohita työläisten osuustoimintaa, käyttäen puoskareinaan reformisteja joiden tunnuksena oli ja on kapitalismin rauhallinen hävittäminen. Tämän puolueettomuusaatteen lipunkantajina ja rummunpäristäjinä esiintyneet «työmiehet» tannerit, thomasit, y.m. ovat vuosien aikana ahkerasti heiluneet osuustoiminnan kansainvälisellä areenalla ja käsikädessä Kautskyn, Bauerin, y.m. työväenluokan petturien kanssa koettaneet muodostaa osuustoiminnasta luokkavastakohtien sovittelulaitosta. Tästä reformistien politiikasta on ollut ainakin yksi tulos: se on johtanut yhä suurempien työläisjoukkojen osuustoiminnasta syrjään vetäytymiseen useissa maissa.

Onko puolueetonta osuustoimintaa ja voiko sitä olla?

Menshevikit aina kielsivät osuustoiminnan yhdistämisen vallankumoukseen, esittäen «irti politiikasta»-tunnuksensa. Kuitenkin nämä samat «kooperaattorit» auttoivat auliisti Väliaikaista hallitusta, Koltshakia, Denikiniä y. m. lahtareita. Englannissa MacDonald, Henderson y.m. puolueettomuusapostolit suurlakon ja sitä seuranneen pitkällisen kaivostyöläisten lakon aikana astuivat puoltamaan kaivosherroja ja haalittua rikkuriarmeijaa. Hampurin kapinan aikana saksalainen kooperatiivilehdistö huusi avukseen poliiseja ja lahtarijoukkoja, jotta palautuisi «rauha»: «rauhan häiritsijät» olivat Hampurin työläisiä, kooperatiivin jäseniä. V. 1926 Wienin (Itävallassa) kapinan aikana kooperatiivin johto järjesti kulakeista aseellisia fasistijärjestöjä kapinan kukistamiseksi, ja kun lahtarit olivat hyvin toimineet vaati johto hallitukselta ettei järjestöjä saa hajoittaa.

Italiassa, Bulgariassa y.m. hajoitettiin osuusliikkeet, omaisuus takavarikoitiin ja vallankumoukselliset johtajat ammuttiin. Edelläolevan lisäksi voimme luetella joukon samanlaatuisia tosiasioihin perustuvia esimerkkejä. Kaikki ne ovat todistaneet ja todistavat sen, että osuustoiminta ei voi olla puolueetonta, vaan sen on oltava luokkalaitos, sen on muodostuttava taistelujärjestöksi rinnan ammattiliittojen ja puolueen kanssa. Vasta proletaarisen diktatuurin avulla ja kommunistisen puolueen johdolla voidaan osuustoimintaa kehittää sen korkeimpaan asteeseensa, sosialismiin.

Meillä neuvostojen maassa on osuustoiminta näytellyt huomattavaa osaa kansalaissodan raskaina vuosina ja nepin aikana. Mutta erikoisen tärkeä osuus sillä on nyt sosialistisen rakennustyön kiihkeimpänä kautena. Osuustoimintamme alkoi vähästä

mutta yleisen talouselämän kehityksen kanssa se laajeni, jota kasvua osoittaa jäsenmäärän ja vaihdon valtaisa kasvu. Vuodesta 1922 vuoteen 1927 tapahtuu osuustoiminnan tasaista nousua ja niinpä 1/X—27 oli jäsenten luku kulutuskooperatiiveissa 16 milj. (samaan aikaan oli maatalouskooperatiiveissa lähes 10 milj. jäsentä), 1/X—28 oli jo koopereerattu 22,5 milj. jäsentä ja tällä kertaa on kulutuskooperatiivien jäsenluku yli 60 milj. (kontrollitehtävä v. 1931 70 milj. jäsentä). Kun vielä v. 1928 koko kauppavaihdosta oli kooperatiivin osuus 62,7 %, niin nyt se on tukkukaupan alalla täysin syrjäyttänyt yksityispääoman ja vähittäiskaupan alalla on yksityisen osuus vain lähes 1½ %. Vielä tulkoon mainittua se, että jo vuonna 1927 yleismaailmallisessa mitassa osuustoimintamme oli ensitilalla kuuluen sen jäsenistöön 51,41% koko maailman osuustoimintaväestä ja 43,93 % yleisestä liikevaihdosta (jo alussa mainittu absoluuttiset luvut), nykyhetkellä osuutemme osuustoiminnan kansainvälisissä suhteissa on huomattavasti laajentunut.

Siis osuustoiminta meillä on puolueen johdolla täyttänyt pääasiassa sille asetetut ensitehtävät nim. 1) se on järjestänyt kymmenmiljoonaisen jäsenjoukkonsa sosialistisen tuotannon ja jaon uomalla; 2) se on taloudellis-operatiivisilla otteillaan syrjäyttänyt yksityisyrittelijän (kauppiaan) etenkin jaon alalta ja 3) tuloksillaan se on selvääkin selvemmin todistanut leniniläisen osuustoimintaopin perusteellisuuden ja sen, että osuustoiminta proletariaatin diktatuurin kaudella ja turvissa voi siirtää miljoonaiset joukot sosialismiin.

Mainitsimme jo, että osuustoimintamme (niin kulutus kuin tuotannollinenkin) täytti sille annetut tehtävät. Nyt kun olemme ylimenokaudessamme siirtyneet talouselämän (ja poliittisen) ratkaisevaan kauteen, on kaikkien taloudellisten elimiemme, siis osuustoimintammekin, sulauduttava rakennustyömme nykyrytmiin.

Päättävä, joustava, rakennustyömme vaiheisiin mukautuva, osata oikealla tavalla tyydyttää kymmenmiljoonaisen teollisuustyöväestön monipuoliset ja lisääntyvät tarpeet, reageerata ratkaisevan vuoden tempoilla maaseudulla tapahtuvaan ennenkuulumattomaan sosialistiseen tuotannon järjestämiseen, sanalla sanoen: osuustoimintamme työn laadusta riippuu suuresti edessäolevien tehtäviemme onnistuminen kansantaloutemme kaikilla aloilla.

Juuri tätä kaikkein tärkeintä osuustoiminnaltamme puuttui (ja puuttuu vieläkin), saamistaan voitoista taistelussa yksityiskauppiasta vastaan se humaltui, saavutukset tavallaan huumasivat päätä alhaalta ylös saakka, tyydyttiin tilanteeseen ja sen seuraukset alkoivat piankin näkyä.

Byrokraattimaisuus, toiminnan hitaus ja huonomuistisuus ilmeni siinä että unohdettiin saatu monopoliasema tuotteitten jakajana; kooperatiivistamme alkoi kehittyä jaon jarru. Jo puolueen XVI edustajakokouksessa sanoi tov. Stalin että kooperatiivimme useassa tapauksessa «ei toimi kuin sosialistinen sektori, vaan kuin jokin omalaatuinen sektori, mikä on saastutettu kauppiashengellä». Tätä osuus«kauppamme» vähäverisyyttä käyttivät hyväkseen vastavallankumoukselliset tuholaiset ja antoivat jakelulle omat muotonsa. (Leningradin alueelle lähetettiin esim. viinirypäleviljelyksessä tarvittavia työaseita, Uralin talonpojille viljan vastineeksi hajuvesiä ja ihojauheita, Siperian kollektivisteille ja neuvostotalouksille silkkinauhoja ja -sukkia, Sevsapsojus lähetti metsätyöläisille talveksi sandaaleja ja Pskovin kalastajille suolaisia voblija y.m.), tästä johtui oikeutettua tyytymättömyyttä työläisten ja kollektivistien taholta ja siihen nämä tuholaiset pyrkivätkin.

Puolueen Keskuskomitea reageerasi tähän Tsentrosojusin ja alemman osuustoimintaverkon epänormaaliseen tilaan ripeillä otteillaan ja antoi toimintaohjeet edessäolevia tehtäviä silmällä pitäen.

Yhtenä kulutusosuustoiminnan peruskysymyksistä on tällä kertaa työläisten oikealla tavalla muonittaminen. Jos missä niin tämän kysymyksen ratkaisussa osuustoimintabyrokratia saavutti korkeimman asteensa. Työläisten taholta oli heitetty tunnus n.s. suljettujen eli t.s. tuotantolaitosten yhteyteen perustettavien jakelupaikkojen järjestämisestä. Onhan selvää, että tällaisen jakelutavan pohjalla säästetään paljon aikaa ja toiselta puolen voidaan tarkemmin säännöstellä jaettavien tavaralajien määrä ja laatu sekä ehkäistä myös puuttuvilla tavaroilla keinotteleminen. Se, että puuttui tarpeellista joustavuutta sekä asianmukaista ohjausta kysymyksen järjestelyssä johti usean toverin kilvoittelemaan suuria numeroita, avattiin «suunnitelmia täyttääkseen summakaupalla jakelupaikkoja ja tästä oli tuloksena laatuhuonous», mikä ilmeni kelvottomissa tavaralajeissa, epäsäännöllisessä tavaroitten kuljetuksessa y.m. seikoissa jotka oikeuttivat vetämään vääriä johtopäätöksiä kysymyksen perustärkeydestä. Suljetut jakelupaikat olisi pitänyt asettaa etutilassa palvelemaan iskuriosastoja ja -tehtaita, sosialistisessa kilpailussa kunnostautuneita tuotantolaitoksia, mutta käytännössä tehtiin useasti päinvastoin, esim. Tsentrosojusin palkitsemisvarastosta jätettiin jakamatta 30 %. Siksipä puolueen KK m.m. päätti, että «kulutuskooperatiivien on käännettävä toimintansa ensikädessä palvelemaan sosialistisen rakennustyön tärkeimpiä aloja, sen on autettava toiminnallaan tuotannollisten suunnitelmien toteuttamista, työn tuottavaisuuden kohottamista palkitsemalla niitä, jotka ovat kunnostautuneet sosialistisia työmuotoja toteuttaessa, samalla sen on autettava taistelussa «lentureita» vastaan. Ottaen huomioon sen, että useilla seuduilla keinottelua harjotettiin liioilla tavarakorteilla hankituilla puuttuvilla tavaroilla (esim. Leningradissa oli jaettu 60,000 tavarakirjaa yli asukasmäärän) kehoitti KK vastaavien elimien siihen kiinnittämään erikoishuomiota ja «katsoo välttämättömäksi järjestää suurempien teollisuuslaitosten itsenäisiä työläisten suljettuja kooperatiiveja».

Maaseudulla tapahtuva sosialistinen rakennustyö asettaa kulutuskooperatiivin eteen yhtä suuret tehtävät. Sen on varustettava neuvostotilojen työläiset ja kollektivistien kymmenmiljoonainen joukko tarvittaville teollisuustuotteilla. Mutta samalla sen on myös järjestettävä maaseudulla yhteiskunnallista ruokailua, on autettava lasten kasvatuksen yhteistämisessä, sen on oltava alotteentekijänä pesuloitten ja jalkinekorjaamojen y.m. yhteiskunnallisen palveluksen järjestämisessä. Metsänhankinta, uittotyöt, kalastus y.m. kaikilla näillä taloudellisen elämämme tärkeillä aloilla ja niitten tukemisessa on kulutusosuustoiminnan oltava yhtenä perustekijänä. Jotta se voisi suorittaa edellämainitut y.m. tehtävät on päästävä kiinteään vuorovaikutukseen kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen kanssa. Tavarajakelussa on pidettävä lähtökohtana paikallisia kulutuksen tarpeita ja päättävästi hyljättävä «hajuvesi-silkkinauha»-politiikka. Sosialistisia työmuotoja kohottaakseen on neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa pidettävä silmällä sitä, että työssä todellisesti kunnostautuneet tulevat parhaimmin tyydytettyä.

Yhteiskunnallisen ruokailun järjestäminen teollisuuskeskuksissa on asetettava keskeiseksi kysymykseksi. Tänä vuonna tarvitsee teollisuus ja kasvava rakennustyömme yli 8 milj. työläistä. Tarkotustaan vastaavasti

järjestetty ruokailu vapauttaa suuren joukon naiskäsiä teollisuuden, neuvostolaitosten ja liikenteen palvelukseen. Viime vuotena yhteiskunnallinen ruokatalous tyydytti Leningradissa 38,6 %, Magnitogorskissa 48 % ja Moskovassa noin 50 % työläisten määrästä. Tällä alalla on kulutuskooperatiivin toimittava toiminnan kaikella joustavuudella ja tarkkuudella ja opittava jo tehdyistä virheistä.

Jotta kooperatiivit voisivat toteuttaa rakennussuunnitelmaansa on niitten entistä vakavammin kiinnitettävä huomiota sisäisten varojen vetämiseksi ja keräämiseksi, siksi on voimistutettava jäsenmaksujen, ennakkomaksujen, talletusten y.m. keräämistä. Viime toimintavuodella olisi pitänyt kerätä jäsenmaksuja 400 milj. ruplaa, kerättiin 310 milj. rpl. eli 77,5 %. Tällainen repeämä aikana jolloin elämme tiukkaa raha-aikaa, jolloin valtio tarvitsee jokaisen ruplansa teollisuus- ja kulkulaitosten rakentamiseen on kooperatiivien taholta viipymättä korjattava.

Kaiken jo mainitun lisäksi kuuluu osuustoimintamme nykyisiin taistelutehtäviin maatalouden järjestäminen, hankintatoiminta, tuotannon järjestäminen, työvoiman kasvattaminen y.m. kysymyksiä joihin tällä kertaa emme ole tilaisuudessa kajoamaan.

Kuten jo edellä olevasta kävi ilmi on osuustoiminnalla mitä monipuolisimmat tehtävät, joiden monipuolisuus laajenee rinnan taloudellisen kehityksen kanssa.

Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat Lokakuun vallankumouksessa poistivat osuustoiminnan taloudellisen jarrun — kapitalistisen riistojärjestelmän. Osuustoimintaväkemme on edustettuna Alliansissa (kansainvälisessä osuustoimintaliitossa) ja edustajaimme tehtävänä on paljastaa sosialidemokraattien puolueettomuusilveily ja osotettava kaikkien maitten riistetyille, että osuustoimina on ja pitää olla luokkalaitos siksi kunnes luokat on hävitetty.

Lenin: «Muutamia teesejä».

Julkaisemme alla Leninin kirjoituksen v:lta 1915. Siinä esiintyy kirkkaana leninismin kanta maailmansotaan ja Venäjän edessä olevaan vallankumoukseen nähden, samoin kuin myöskin maailmanvallankumouksen perspektiivi. Nyt kun meillä on 15 vuoden käytännön kokemus, on kiinnostavaa todeta, kuinka Lenin jo ennen suuria käänteentekeviä tapauksia ajatteli mielessään tapahtumien todennäköisen kulun ja valmisti puoluetta sen varalta. Mutta silti ei hän kuten erikoisen selvästi kävi ilmi hänen kannanotostaan helmikuun vallankumouksen jälkeen, asettanut niin kiinteää taktiikan määritelmää, että se olisi häirinnyt bolshevistisen taktiikan joustauvuutta toiminnan hetkellä, jolloin — kuten Lenin terotti — tapaukset eivät käykään yksityiskohdissa juuri niin kuin olimme odottaneet, vaan tuovat yllätyksiä, joiden varalta meidän on aina oltava valmiina. Nyt kun uusi imperialistinen sota on edessä, on kiinnostavaa kerrata mielessään Leninin linjanveto tilanteessa, jonka tapainen on edessä varsinkin monessa Europan-ulkopuolisessa maassa, missä ei vielä ole suoritettu loppuun porvarisdemokraattista vallankumousta.

Tässä numerossa («Sotsialdemokrat» 13. 11. 15) esitetty ainehisto osottaa kuinka valtavan työn puolueemme Pietarin komitea on suorittanut. Venäjälle ja koko Internationalelle on tämä todella mallinäyte sosdem työskentelystä taantumuksellisen sodan aikana, mitä vaikeimmissa oloissa. Pietarin ja Venäjän työläiset kannattavat kaikin voimin tätä työtä ja vievät sitä samaa tietä eteenpäin yhä tarmokkaammin, voimakkaammin, laajemmin.

Venäjältä saamaimme tovereiden ohjeen mukaan olemme muovanneet muutamia teesejä sosdem työn jokapäiväisistä kysymyksistä:

1) Tunnus «Perustava kokous», itsenäisenä tunnuksena on väärä, sillä koko kysymys on **nyt** siitä, kuka sen kutsuu kokoon. Liberaalit hyväksyivät tämän tunnuksen v. 1905, sillä sen **saattoi** tulkita tsaarin kutsuman ja hänen kanssaan sovitellun kokouksen mielessä. Kaikkein oikeimmat ovat «kolmen valaan» tunnukset (demokraattinen tasavalta, tilanherrain maan takavarikoiminen ja 8 tunnin työpäivä) sekä lisäksi työväen kansainvälisen solidaarisuuden kutsu taisteluun sosialismin puolesta, kukistamaan sotaakäyvät hallitukset ja sotaa vastaan.

2) Me olemme osanottoa vastaan sotateollisuuskomiteoihin, jotka auttavat käymään imperialistista, taantumuksellista sotaa. Me puollamme vaalikamppailun käyttämistä, esim. osanottoa vaalien ensiasteeseen **ainoastaan** agitatio- ja organisatio-tarkotuksessa. Valtakunnan Duuman boikottamisesta ei voi olla puhettakaan. Osanotto uusintavaaleihin on **ehdottomasti** välttämätön. Nyt kun Valtakunnan Duumassa ei ole meidän puolueemme edustajia, on ehdottomasti vallankumouksellisen sosialidemokratian kannalta käytettävä hyväksemme kaikkea mitä Duumassa tapahtuu.

3) Tärkeimpinä päivän kysymyksinä me pidämme sosdem työn yksinkertaistuttamista ja laajentamista proletariaatin keskuudessa, sitten sen levittämistä maalaisproletariaatin, maaseudun köyhäin ja sotaväen keskuuteen. — Vallankumouksellisen sosialidemokratian (lue kommunis-

min. Suom. muist.) tehtävänä on kehittää alkavaa lakkoliikettä, ohjaten sitä «kolmen valaan» tunnuksella. Agitatiossa on välttämättä annettava asianmukainen osuus sodan viipymättä lopettamisen vaatimukselle. Muiden vaatimusten joukossa ei työväen pidä unohtaa vaatia Venäjän s-d Työväen Ryhmän viipymätöntä palauttamista (Siperiasta. Suom. muist.). — Työväen Edustajain Neuvostoja y.m.s. laitoksia on pidettävä kapinan, vallankumouksellisen vallan eliminä. Vain poliittisen joukkolakon ja kapinan yhteydessä, sen valmistuksen kehkeytymisen, menestyksen edistyessä voivat nämä laitokset tuottaa varmaa hyötyä.

4) Tulevan vallankumouksen yhteiskunnallisena sisältönä Venäjällä voi olla vain proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen diktatuuri. Vallankumous ei voi voittaa Venäjällä kukistamatta monarkkiaa ja maaorjatilanherroja. Ja niitä ei voi kukistaa ilman, että talonpoikaisto kannattaa proletariaattia. Askel eteenpäin kylän jakaantumisessa «talollis-tilanomistajiin» ja maalaisproletaareihin ei lopettanut Markov ja kumpp:in herruutta maalla. Maaseudun proletariaatin erikoista järjestöä me olemme pitäneet ja pidämme joka tapauksessa kuitenkin välttämätömänä.

5) Venäjän proletariaatin tehtävänä on viedä päähän asti porvaris-demokraattinen vallankumous Venäjällä, **jotta** syttyisi sosialistinen vallankumous Europassa. Tämä toinen tehtävä on nyt erinomaisesti lähestynyt ensimäistä, mutta se pysyy kuitenkin erikoisena ja toisena tehtävänä, sillä kyseessä on **eri luokat,** jotka ovat yhteistyössä Venäjän proletariaatin kanssa: ensi tehtävää varten on työtoveri — Venäjän pikkuporvarillinen talonpoikaisto, toista varten — muiden maiden proletariaatti.

6) Sosialidemokraattien (lue kommunistien. Suom. muist.) osanottoa Väliaikaiseen Vallankumoushallitukseen yhdessä demokraattisen pikkuporvariston kanssa me pidämme edelleen sallittuna, mutta ei vallankumouksellis-shovinistien kanssa.

7) Vallankumous-shovinisteina me pidämme niitä, jotka tahtovat voittaa tsarismin Saksan voittamista varten, muiden maiden rosvoamista varten, — helpottaaksen isovenäläisten herruutta muiden Venäjän kansojen yli j.n.e. Vallankumouksellis-shovinismin perusta on pikkuporvariston luokka-asema. Se aina horjuu porvariston ja proletariaatin välillä. Nyt se horjuu shovinismin (joka estää sitä olemasta johdonmukaisesti vallankumouksellisen demokraattisenkaan vallankumouksen mielessä) ja proletariaatin internationalismin välillä. Tämän pikkuporvariston poliittisia tulkkeja ovat nykyhetkenä Venäjällä työryhmäläiset (trudovikit), sosiali-vallankumoukselliset (eserrät), «Nasha Zarja», Tsheidsen duumaryhmä, O. K. (menshevikkien org-komitea), hra Plehanov ja sen semmoiset.

8) Jos Venäjällä voittaisivat vallankumouksellis-shovinistit, olisimme me **heidän** «isänmaansa» puolustamista vastaan nykyisessä sodassa. Meidän tunnuksemme on shovinisteja vastaan, vaikkakin vallankumouksellisia ja tasavaltalaisia, niitä **vastaan** ja kansainvälisen proletariaatin liiton **puolesta** sosialistista vallankumousta varten.

10) Kysymykseen, onko proletariaatin johtava osuus mahdollinen Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa, me vastaamme: kyllä, se on mahdollinen, **jos** pikkuporvaristo ratkaisevana hetkenä siirtyy vasemmalle; ja sitä työntää vasemmalle ei vain meidän propagandamme, vaan myös joukko objektiivisia tekijöitä, taloudellisia, finanssi- (sodan rasitukset), sotilaallisia, polittisia j.n.e.

11) Kysymykseen, mitä tekisi proletariaatin puolue, jos vallankumous saattaisi sen valtaan nykyisessä so-

dassa, me vastaamme: me esittäisimme rauhaa **kaikille** sotaakäyville siirtomaiden ja **kaikkien** riippuvassa asemassa olevien, sorrettujen ja vajavaltaisten kansojen vapauttamisen ehdolla. Ei Saksa, ei Englanti eikä Ranska hyväksyisi tätä ehtoa niiden nykyisten hallitusten ollessa. Silloin meidän pitäisi valmistautua vallankumoukselliseen sotaan ja käydä sitä; s.o. emme vain täydelleen toteuttaisi koko minimi-ohjelmaamme mitä päättävimmin keinoin, mutta myös järjestelmällisesti nostattaisimme kapinaan kaikki iso-venäläisten nyt sortamat kansat, kaikki siirtomaat ja Aasian riippuvaiset kansat (Intian, Kiinan, Persian j.n.e.), sekä myös — ja ennen kaikkea — nostattaisimme kapinaan Europan sosialistisen proletariaatin hallituksiaan vastaan ja sosiali-shovinisteista huolimatta. Ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö proletariaatin voitto Venäjällä antaisi harvinaisen edulliset ehdot vallankumouksen kehittymiselle Aasiassa ja Europassa. Sen osoitti jo 1905 vuosikin. Ja vallankumouksellisen proletariaatin solidaarisuus on **tosiasia** opportunismin ja sosiali-shovinismin kuohasta huolimatta.

Esittäen nämä teesit mielipiteiden vaihtoa varten tovereiden kanssa me kehitämme katsomuksiamme KO:n (Keskus-Orgaanin) seuraavissa numeroissa.

Katsauksia.

Ruotsin taloudellisesta tilanteesta ja porvariston kasvusta työv. luokkaa vastaan.

Maailman kapitalismin syvenevä talouskriisi on temmannut Ruotsinkin — tuon porvarien ja sos.demokraattien ylistämän "idyllisen demokratian maan" ankaraan syleilyynsä.

Jo v:n 1930 lopussa alkoi talouskriisi voimakkaammin tuntua Ruotsin teollisuudessa, mutta vasta tänä vuonna on sen vaikutus ollut niin voimakas, että porvaristo on sen takia joutunut paniikin valtaan. Niinpä äskettäin ilmestynyt Ruotsin talousmiesten neljännesvuosijulkaisu "Ekonomisk Översikt" kuvatessaan kansainvälistä taloudellista tilannetta kirjoittaa: "Ne toiveet alkavasta konjuktuurin noususta keväällä v. 1931, joita vielä vuoden vaihteessa oli, eivät ole toteutuneet". Sama lehti toteaa, että "ei minkäänlaista konjuktuuritilanteen paranemista ole viimeaikoina ollut huomattavissa, vain päinvastoin on tilanne vieläkin huonontunut joillakin tuotannon aloilla." Eniten kärsii vienti, mutta myöskin kotimainen markkinateollisuus näyttää nykyään joutuvan yhä tuntuvampaan kriisiin. Seuraavat numerot osoittavat miten voimakkaasti talouskriisi on vaikuttanut Ruotsin vientiteollisuuden pääaloilla.

Ruotsin sahatun puutavaran ulosvienti teki tammikuulla v. 1930 33.000 standarttia, mutta samana aikana v. 1931 — 24.000 standarttia. Valkaisematon sulfiittiselluloosa tammikuulla v. 1930 — 54.400 tonn. — ja v. 1931samana aikana 40.200 t. Sanomalehtipaperin ulosvienti samana aikana v. 1930 teki 16.100 tonnia, mutta v. 1931 — 10.800 tonn. Rautamalmin ulosvienti kärsi maailman talouskriisin iskuista v. 1930 niin, että jo mainittuna vuonna sanotun tavaran ulosvienti laski enemmällä kuin 1½ milj. tonnilla v:n 1929 vientiin verraten. Rautamalmin ulosvienti teki v. 1929 — 9.543,000 tonnia, mutta v. 1930 — 7.952,000 tonnia, huolimatta siitä, että vientisopimuksien mukaan oli v:lle 1930 arvioitu ulosvietäväksi n. 10 milj. tonnia. Seuraavat numerot osoittavat erittäin kärkevän luonteen ja mitenkä se on vaikuttanut musertavasti juuri rautamalmin vientiin erikoisesti. Kun tammi- helmikuussa v. 1930 ulosviedyn rautamalmin määrä oli 1.354,000 tonnia, teki se samana aikana v. 1931 ainoastaan **669.000 tonnia.** Kaikkein alhaisin on konjuktuurinumero kiviteollisuudessa (vain 1,86), mutta ylipäänsä ovat konjuktuurinumerot

tänä vuonna, jokaisella teollisuuden alalla laskeneet v:n 1922 kriisin tasolle ja joillakin teollisuuden aloilla vielä siitäkin alle. Kauppabalanssi, viennin supistumisen takia, osoittaa yhä kasvavia tuontiylijäämiä ja tuo enemmän tai vähemmän aktiivinen kauppabalanssi — johon sos.demokraatit ja luopiot ovat viitanneet, todistaakseen Ruotsin olevan "erikoisasemassa" muihin kapitalistisiin maihin verrattuna, — on nyt kääntynyt passiiviseksi.

On selvää, että porvaristo yrittää vierittää kriisin seuraukset työläisten kannettavaksi. Niinpä toisilla teollisuuden aloilla, kuten kivihiomo- ja lasiteollisuuden aloilla on tehtaan portit joko kokonaan suljettu, tai siirrytty lyhennettyyn työviikkoon. Niinpä suljettiin Edan laisitehdas viime kuun puolivälissä ja yli 300 työläistä joutui kadulle. Tehtaan johtajan perustelu tehtaan sulkemiseen oli: "Australian suojelustullit vaikeuttavat vientiämme sinne ja maassamme vallitsee ylituotanto."

Kaivostyöläisten työaika Pohjois- ja Keski-Ruotsin kaivoksilla on supistettu 3:een päivään viikossa. Mutta työpalkka on pysynyt suhteellisesti samana.

Puu- ja paperiteollisuuden alalla ovat työnantajat hyökänneet työläisten entisestäänkin niukkojen työpalkkojen kimppuun, vaatien 10 à 25 prosentin palkanalennusta j.n.e. Porvaristo käyttää nyt kaikki keinot vierittääkseen kärjistyvän pulan raskaat seuraukset työtätekevien niskoille ja tässä puristustoimessa on porvariston oikeana kätenä— sosdem. johtajat, jotka ovat valmiit uhraamaan vaikka koko Ruotsin työväenluokan kunhan vain saisivat pulassa kierivän kapitalismin jälleen "tervehtymään".

Saadaksemme jonkinlaisen kuvan siitä nälkärajaa lähentyvästä tilasta, mihin kapitalismin pulan nopea kärjistyminen ja laajeneminen on syössyt Ruotsin työväenluokan on otettava huomioon elintarpeiden hinnat ja työttömien armeijan kasvu. Lukuunottamatta joitakin elintarpeita, kuten herneet, pavut, kaura ja riisiryynit sekä sokeri, mitkä ovat laskeneet jonkun prosentin alle sodan edellisen tason — ovat kaikki muut elintarpeet ja tarvikkeet nousseet yli v:n 1913 hintojen 20:sta 97 %:iin. Porvarit ja sos.demokraatit vakuuttavat, että Ruotsin työväenluokan realipalkka on vuodesta 1913 jatkuvasti kohonnut. Laskien realipalkan nousun päivälle, t.s. keskimääräisen päivätyöpalkan kohoamisen v:sta 1913, saavat nämä porvarilliset expertit realipalkan kohoamaan 37 %lla. Mutta kun ottaa huomioon, että tuo nousu on "päivälle", niin saakin selvän kuvan siitä minkälaiselta tuo "nousu" todellisuudessa näyttää, sillä porvarit eivät luonnollisesti ota huomioon sitä, että suunnaton ratsionalisointi, töyntuottavaisuuden kohoaminen, liikkeiden ja teollisuusalojen seisahtumiset ja kasvava työttömyys ovat juuri niitä tekijöitä, jotka ovat tuottaneet Ruotsin työväeluokalle niin valtavaa kurjuutta, että nuo porvariston kauniit numerot työväenluokan hyvinvoinnin kasvusta jäävät vain "statistisiksi" numeroiksi joilla ei ole todellisuuden kanssa mitään tekemistä.

Ammattiliittojen yleisen tilaston mukaan oli ammatillisesti järjestyneiden työttömien yhteinen lukumäärä joulukuussa v. 1930 — 82.655 henkeä, eli 22,6 % ammattiliittojen yleisestä jäsenmäärästä. Nuorisoa alle 18 v:n lasketaan olevan työttömänä noin 80.000 ja kun otetaan huomioon ammatillisesti järjestymättömät työttömät, joita ei ole otettu huomioon tilastossa, nousee yleinen työttömien lukumäärä ainakin **200.000:een.**

Näin valtavassa tahdissa käy Ruotsin työväenluokan kurjistumisprosessi kapitalismin yleisen pulan puristamana. Kaikki ne ennustukset "pulan pikaisesta ohimenevästä luonteesta" ja "parempien aikojen pikaisesta saapumisesta" jolla porvaristo, sos-fasistien ja luopioiden säestämänä on koettanut jo koettaa rauhoittaa elinehtojensa puolesta taisteluun nousseita työläisjoukkoja, alkavat käydä tehottomiksi agitatsionikeinoksi. On ainoastaan yksi teollisuuden ala, jonka valtavaa kehitystä Ruotsin porvaristo tuon tuostakin sanomalehdissään kehuu. Se on sotatarveteollisuus. Ja todellakin se kukoistaa. Boforsin asetehdas on lisännyt tuotantoaan viimeisten viiden vuoden aikana huomattavasti. Yhtiön antamien tietojen mukaan

nousevat sen tilauksien arvot viimeisten vuosien aikana seuraavasti:

V.	Kruunua
1926	9.300.000
1927	11.000.000
1928	42.000.000
1929	36.000.000
1930	31.000.000

Tilausten arvo jakautui siten, että sotatarpeiden osalle v. 1928 tuli 7,4 milj. kr. ja muihin tarkoituksiin 5,4 milj. kr. Viime vuosilta ei yhtiö ole tehnyt mitään selkoa tilausten jakaantumisesta, mutta varmaa on, että sotatarvetuotanto on viime vuosien kuluessa saanut yhä suuremman yliotteen muusta tuotannosta ja tullut yhtiön päätuotantoalaksi. Boforsin asetehtaasta onkin tullut kansainvälisen imperialismin asepaja sen kuumeisessa sodanvalmistelussa SSSR:ää vastaan. Kansainvälisen imperialismin tukemana kasvaa, laajenee ja monipuolistuu Boforsin asetehdas, ja samalla kasvaa yhtiön nettovoitto. Kun v. 1926 yhtiön nettovoitto teki 477.000 kr. teki se v. 1930 jo 2.680.000 kr.

Ei ole sitä hävitysvälinettä, jota ei Boforsin asekombinaatissa nykyään valmistettaisi. Kaasu- ja kemiallisten välineiden tuotantoon on yhtiö pannut pääpainon, sillä nehän ovat tulevan sodan päätaisteluvälineitä. Viime aikoina onkin vanhoja laitoksia laajennettu ja perustettu uusia, jotka ovat alkaneet sellaisten "salaperäisten" kemiallisten aineiden kuin tetrylin, hexylin, trotylin j.n.e. massavalmistuksen, joita exporteerataan ympäri koko maailman, mutta erikoisesti aseistetaan ja varustetaan Itämeren- ja Balkanin maita näillä tehokkailla tuhovälineillä Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn sodan varalle. Nobelpalkintojen kotimaasta on tullut Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn intervention asepaja ja asekeskus.

Mutta Ruotsin porvaristo valmistelee myöskin muulla tavalla tulevaa hyökkäystä Neuvostaliitton kimppuun.

Ne erikoisen "ystävälliset" suhteet, jotka vallitsevat n.k. reunavaltioiden kanssa, ne tuhkatiheään tapahtuvat "visiitit" ja "vierailut" joita Puolan, Rumanian, Suomen ja Viron sota-aktivistit tekevät Ruotsiin ja päinvastoin, ovat siitä kyllin selvinä esimerkkeinä. Ruotsin imperialismi ei siis tässäkään suhteessa ole erikoisasemassa tai "humanisempi" muita imperialistisia valtioita, kuten sosialifasistit ja luopiot koettavat uskotella.

Toisena konkreettisena esimerkkinä voi mainita ne lainat, joita Ruotsi on antanut neuvostovastaisen kamppailun kärkimaille, Rumanialle, ja Puolalle. Rumanialle luovutettu 52 miljoonan kruunun laina tullaan virallisten tietojen mukaan käyttämään rauta- ja maanteiden rakentamiseen Bessarabiassa; Puolan lainasta, sen suuruudesta ja käytöstä ei tähän mennessä ole virallista tietoa. Porvarilehdet vakuuttavat lainan olevan suuren, mutta samalla selittävät, että tämän lainan luovuttaja on yksityinen miljonääri Kreuger ja kun Puolan finanssiministeri Matuszevksi saapui Tukholmaan toukok. 9 p:nä oli häntä asemalla vastassa Kreuger, vaan ei yhtäkään hallituksen edustajaa. Lehdet ilmoittavat "visiitin" koskevan vain Kreugerin ja Matuszevskin välisiä neuvotteluja "puolalaisen hypotekipankin perustamisesta, tulitikkumonopoolista ja Kreugerin suuresta lainasta Puolalle."

Tällä tavalla liberaalinen Ekmanin hallitus, yhteistyössä sosfasistien kanssa, koettaa osoittaa työläisille, että nämä reunavaltioiden "visitit" ja "vierailut" ovat vain yksityisten afääriasiaian vuoksi, johon hallituskaan muka ei niin suuresti kiinnitä huomiotaan. Täten koetetaan peittää se kulisien takainen peli, jota nämä vierailevat diplomaatit harjoittavat "visiteillä" käydessään, tehden suunnitelmia ja valmistelutöitä Neuvosto-Venäjää vastaan tähdätyn aseellisen interventionin toteuttamiseksi. Sitäpaitsi porvarillset sanomalehdet sisältävät melkein joka päivä hälyyttäviä artikkeleita, joissa kehotetaan Lännen "sivistyneitä valtioita" taisteluun "Idän barbarismia" vastaan. Joku aika takaperin kirjoitti Ruotsin suurkapitalistien pää-äänenkannattaja "Nya Dagligt Allehanda" erään "Moskovan kirjeevaihtajan" nimellä m.m. miten muka "täällä (Moskovassa) valmistelevat kaikenkarvaiset rikokselliset kostosotaa sivistystä vastaan, sivistystä, jota on

voitu ylläpitää vain sen kautta, että noita (työläisiä) on sorrettu. Kaikki se, mitä ihmiskunta on vuossatoja pitänyt pyhänä, kauniina ja jalona, on täällä poljettu saappaan koron alle. **Jos ei sivistynyt maailma nouse ja murskaa tuota hirmua, ennenkuin ajaton aika saavuttaa, tulee se voittamaan sivistyksen".**

Tämän kaltaisia neuvostovastaisia kiihoituspätkiä ovat porvarilliset sanomalehdet täpösen täynnä. Ja sos.dem. lehdistö höystää tätä kiihoitusta sellaisilla "sensationiuutisilla" kuin: "Stalinin diktatuurivalta horjuu"... "Voroshilovin ja Krupskajan aseellinen duelli" (kaksintaistelu)... "Suuria mielenosoituksia Neuvostojärjestelmää vastaan Venäjällä"... "Stalin murhattu" j.n.e.j.n.e. loppumattomiin. Mutta sosialidemokraattiseen "isäinhuoneseen" kolkuttavat luopiot eivät myöskään jää jälelle yleisestä ja yhteisestä porvariston sotakiihotuksesta Neuvostoliittoa vastaan. Niinpä renegaattien äänenkannattaja "Folkets Dagblad Politiken" kirjoitti joku aika sitten, mainitun lehden 15 vuotispäivän johdosta, kritiseeraten "ensin Kominternia "ultra-vasemmistolaisuudesta" ja sitten sumutti m.m. seuraavaa: "sektioita (Kom-Intern. sektioita) on osittain katsottu Neuvostohallituksen ulkopolitiikan orgaaneiksi ja niiden kanvainväliset kamppailut on pantu toimeen mekaanisesti. Ne eivät ole syntyneet työläismassojen tilanteen painostuksesta"... Porvaristo ja fasistit puristanevat herra Kilbomin kättä kun hän oikeen luopion suulla torvee samaa valetta, jota porvaristo lakejoineen on aina hokenut. Herra Kilbomin kouraan näkyy nyt sopivan mainiosti porvarillisen esivallan kaksiteräinen miekka, minkä toinen kärki on suunnattu sosialistista Neuvostovaltaa ja toinen oman maan kom.puoluetta vastaan— "sisäistä vihollista" vastaan. Renegaatit ovat sopuisassa yhteisrintamassa porvariston kanssa, taistelussa Neuvostoliittoa ja Ruotsin kompuoluetta vastaan.

Viimeaikaisten tapahtumien johdosta onkin porvaristo yhteisrintamassa sos.fasistien ja luopioiden kanssa voimistuttanut taisteluaan kom.puoluetta vastaan... Porvarilehdet ovat ruvenneet kovasti varottelemaan Ruotsin "demokraattista" esivaltaa aliarvioimasta komm.liikkeen merkitystä ja kehottelevat, että "eikö ole jo parasta astua samalle tielle kuin Suomi, joka on julistanut komm.puolueen lain ulkopuolelle ja karkoittanut kommunistit valtiopäiviltä ja muista luottamustoimista." Samoin ovat sosialifasistit ja luopiot kohottaneet ääntään "vieraan vallan kätyrien" poistamisesta Ruotsin maaperältä. Ja tuo porvariston yhteisrintama komm.puoluetta vastaan on viimeaikaisissa tapahtumissa Ruotsissa tullut selvästi näkyviin. Sos.fasistit ja porvarit ovat yhtä mieltä siinäkin, että Ådalenin verilöylyihin ja Tukholman poliisipieksäjäisiin syylliset ovat kommunistit. Niinpä sosdem. puolueen johtaja Per Albin Hansson lausui valtiopäivillä: "Kun etsitään syyllistä tapahtumiin, on **kommunistit asetettavat työnantajien ja lakkorikkurien rinnalle."** Näinä päivinä alkaakin oikeusprosessi 4 kommunistia ja yhtä puolueetonta vastaan Tukholmassa, joille Ruotsin "demokraattinen oikeus" lupaa kuritushuonetta 2—10 vuoteen. Mutta murhaajat käyvät vapaana. Heitä kiittää porvaristo "isänmaallisesta sankaruudestaan".*)

Kapitaismin yleinen kriisi ja sen seuraukset, työttömyys ja kurjuus sekä porvariston avoin ja aseellinen hyökkäys työväenluokan kimppuun ja sen yhteydessä yhä räikeämmin paljastuva sos.dem. eli sosialifasistinen luonne alkaa nyt päivä päivältä käydä yhä selvemmäksi Ruotsinkin työtätekeville. Viime aikaiset suuret mielenosoitukset ja joukkokokoukset joihin on ottanut osaa kymmeniä tuhansia työläisiä ovat todistuksena siitä, että Ruotsin työväenliike on astunut uuteen vaiheeseen. Se alkaa nyt repimään rikki niitä laillisuuden harhoja, joita sillä on ollut Ruotsin "laajasta demokratiasta" jota porvarit ja sen kartanokoirat sos.demokraatit ovat sille vuosikymmeniä syöttäneet. Työväki alkaa nyt nähdä yhä selvemmin, että ainoa puo-

*)Kirjoitus on kirjoitettu kesäk. alussa, joten lehtemme ilmestyttyä maailmalla on mahdollisesti jo tarkempia tietoja tämän Ruotsissa tähän mennessä ainutlaatuisen ja kaikkialla huomiota herättäneen oikeusjutun tuloksista. — Toim.

lue, joka on julistanut leppymättömän, horjumattoman ja päättävän taistelun kapitalismia vastaan, on **kommunistinen puolue.** Ruotsin työväenliikeessä on käynnissä nykyään valtava vasemmistumisprosessi. Luopio Kilbomin puolue on romahduksen partaalla. Sos.dem. työläisiä virtaa komm.puolueeseen. Ruotsin kommu.puolueen on nyt, taistellen oikeisto- ja "vasemmisto"harhoja vastaan, johdettava joukot taisteluun päätään nostavaa fasismia ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan. Puolueen on paljastettava laajoille työtätekeville joukoille sosialidemokraattien petturipolitiikka ja sosialifasismin luonne, sekä sen aktiivinen osuus aseellisen interventionin valmistelussa. Työläis- ja talonpoikaisjoukot on vedettävä taisteluun Neuvostoliiton puolesta ja osoitettava työtätekeville, että vain Kominternin lipun alla taistellen voidaan kukistaa nykyinen riistojärjestelmä ja pystyttää uusi yhteiskunta, missä riisto ja sorto lakkaa — Neuvosto-Ruotsi.

Emil L.

Kriisin puristus yltyy.

Elävä elämä armotta murskaa porvariston ja sosialifasistien ennustelut muka käännekohdan lähestymisestä talouskriisin kehityksessä. Huomattujen porvarillisten taloudellisten aikakauslehtien: "Economist" "Annalist", "Wirtschaftsdienst" y.m. viimeksi ilmestyneet numerot osoittavat, että huolimatta siitä vaikka nyt parhaillaan onkin sellainen vuoden aika, jolloin tavallisesti vallitsee n.s. sesonkivilkastuminen — talouskriisi yhä vain **laajenee ja syvenee.**

Huhtikuun osoittajat.

Esitämme muutamia numerotietoja jotka havainnollisesti osoittavat tilanteen **huononemista** maaliskuuhun verrattuna.

Kivihiilen tuotanto (tuh. tonneissa). Englannin tuotanto t.v. maaliskuulla oli 19.702, mutta huhtik. enää vain 17.390: Yhdysvaltojen tuotanto vastaavina aikoina 35,017 ja 29.400: Saksan 10.607 ja 9.506: Ranskan 4.535 ja 4.296.

Raudan tuotanto samoina aikoina: Englanti 363—328 tuh. tonnia; Yhdysvallat 2,065—2,062; Saksa 560—529 ja Ranska 775—711.

Teräksen tuotanto: Englanti 508—404 tuh. tonnia; Yhdysvallat 3,042—2,766; Saksa 811—743 ja Ranska 722—675 tuh. tonnia.

Vienti tuotteiden arvon mukaan laski edellä mainittuna aikana: Englanti 33,989—32,482 tuh. puntaan; Yhdysvallat 231,126—210,000 tuh. dollariin; Saksa 821.821—779.668 tuh. markkaan ja Ranska 3.075.861—2.876.797 tuh. frangiin.

Toukokuun osoittajat.

Tähän mennessä saadut tiedot eri teollisuusaloilta toukok. ajalta osoittavat tuotannon jatkuvaa supistumista.

Niinpä esim. keskimääräinen päivittäinen kivihiilen tuotanto joka Englannissa huhtik. 20—25 p:n välisellä ajalla oli 823 tuh. tonnia, laski 27 p:stä huhtik. 2 p:ään toukok. 748 tuh. tonniin; Saksassa putosi tuotanto samaan aikaan 331 tuh. tonnista 314 tuh. tonniin; Yhdysvalloissa putosi teräksen tuotanto toukokuulla 2.505 tuh. tonniin.

Huhtik. tuotanto tärkeimmillä teollisuusaloilla edellämainituissa suurimmissa teollisuusmaissa on jo paljon pienempi kuin keskimääräinen kuukausituotanto ennen maailman sotaa. Samoin on myöskin viennin laita. Kun muistamme kuinka korkealle tasolle maailman sodan jälkeisen kapitalismin tilapäisen vakaantumisen aikana teollisuuden tuotanto ja maailman kauppa, verrattuna vuoteen 1913, ehti jo kiivetä, niin entistä havainnollisemmaksi käy nykyisen kriisin syvyys ja kapitalismin rappio.

Työttömyys.

Ammattiliittoihin kuuluvien työttömien prosentti suhteessa liittojen koko jäsenmäärään on vuoden ajalla suuresti lisääntynyt.

Toukok. 1 p:nä 1930 oli Englannin ammattiliittojen jäsenistä työttömänä 15,3 %, mutta t.v. huhtik. 1 p jo 21,5 %. Belgiassa vastaavat luvut 1,9 ja 11,3 %; Tanskassa 9,4 ja 23,6 %; Saksassa 21,1 ja 33,6 %; Ruotsissa 8,3 ja 19, 1 %; Hollannissa 6,3 ja 17,7 %.

Nämä numerot eivät kuitenkaan paljasta todellista asiantilaa, joka on paljon huonompi. Järjestymättömien työläisten keskuudessa on työttömyys vieläkin suurempi kuin järjestyneiden. Sitten puuttuu myös tietoja puolityöttömistä, s.o. lyhennettyjä työviikkoja työskentelevistä työläisistä. — On huomautettava, että useista maista ei voida saada tarkkoja tietoja työttömien luvusta, sillä niissä ei pidetä täsmällistä työttömyysluetteloa.

Eipä ihme, että jatkuva pulan syventyminen pakottaa porvarillisen taloustieteen edustajia asettamaan kysymyksen: "vastaako kapitalistinen järjestelmä enää tarkoitustaan?"

Kuuluisa saksalainen taloustieteilijä, prof. Bonn jo helmikuussa kirjoitti porvarillisessa aikakauslehdessä "Die Neue Rundschau": "Useilla tuhansilla ihmisillä herää kysymys: onko kapitalistisella järjestelmällä olemassaolo-oikeutta, jos maailman rikkaimmassa valtakunnassa — Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa se ei kykene saamaan aikaan sellaista järjestystä, jolloin väestön aineellinen toimeentulo olisi turvattu, väestön, joka tunnetaan ahkeruudestaan ja kykeneväisyydestään? Asianlaita on niin, että sellaisen järjestelmän vallitessa miljoonain ihmisten on päivästä päivään kerjättävä ja pelastettava henkensä ilmaisilla supeilla ja yöpymällä hyväntekeväisyysyhdistysten yömajoissa". "Amerikkalaisen pulan olemus ja merkitys sisältyy juuri siihen", — päättää prof. Bonn, — "että syntyy epäilystä, vastaako kapitalistinen järjestelmä sellaisenaan tarkoitustaan?"

Päivä päivältä käy yhä selvemmäsi, että Koninternin maailman talouspulan edellä tekemä arviointi on kokonaisuudessaan oikea. Tämän ovat pakoitetut tunnustamaan muutamat huomatut porvarilliset taloustieteilijäkin. Sosialifasistit eivät uskalla nimittää asioita niiden oikella nimillään, niinkauan kun niillä kytee vielä pikkuinenkin toivonkipinä. Ne ymmärtävät, että kapitalismin tuho tuo sosialismin voiton, mikä pyyhkäiseen tieltään porvariston ohella myöskin sen monivuotiset palvelijat ja lakeijat.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).

Ленинградский Областлит № 13345. Заказ 749 Тираж 1000 экз.

Типография „Кирьяпая", Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Государственное издательство „КИРЬЯ“
Ленинград 1931 Петрозаводск